

κατά των επιτιθεμένων βράχους και παρουστά-
δας, άλλ' εις μάτρω. Μετά τινα άντοχίην υπερ-
χρεώθησαν να τραπούν εις φυγήν.

Κατάστασις κριθίμων.— Προσβολή εξ ά-
προόπτου.— Έπειά εβδομάδες άποκλει-
σμένοι.

Διαπερασθείσης τής χιρώδους αύτης διόδου στε-
ναγμός άνακουρίσεως εξεπέμφθη από τή στήλη ή-
λων. Το δεύτερον τείχος, τὸ ὁποῖον άποκλείει
τήν πρὸς τὸ Θιβέτ εἰσόδον διηνοίγη. Τώρα τὸ
έδαφος κατέργεται ὀρηκτικῶς ἢ πρασινάδα ἀνα-
φαίνεται, ἰδοῦ καὶ τὰ χωρία. Ὡ! δὲν εἶναι πολὺ
ἔλκυστικά. Οἱ Θιβητιανοὶ εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ
βρωμερώτερος ἐπὶ τῆς γῆς λάος καὶ εἶναι δύσκολο-
ν νὰ σχηματίσῃ τις ἰδέαν τῆς άποκορευτικῆς
ρουπαρότητος τῶν οἰκίων των.

Περὶ τὸν τέλος ἀνοίγεται πεδιάς γόνιμος μὲ
μίαν πόλιν εἰς τὸ μέσον περιστοιχίζομένην ἀπὸ
ἀρχαίον τείχος.

Μετὰ τόσον παρτωμένην φοικώδη ἐρημίαν αἰσθί-
νεται τις εἰς αὐτήν τὴν ἐξόχην τὴν ἐντύπωνν ὁ-
λεων τοῦ Θιβέτ. Ἐνταῦθα ὁ στρατὸς δὲν ἀπαντᾷ
καμμίαν ἀντίστασιν. Ὑπὸ τὴν ἐντύπωνν τῆς τε-
λευταίας αὐτῶν κατατροπώσεως οἱ Θιβητιανοὶ κά-
θηρται ἡσυχία καὶ ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς ἐγκαθι-
δρῦει ἐκεῖ τὸ στρατόπεδον μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν
μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐνήργει
ἀλλαγὴν φρουρῶν ὀπωσδῆ-
ποτε πολὺ κρίσιμος εἶναι ἡ
θέσις τοῦ στρατοῦ εἰς 340 χι-
λιόμετρον ἀπόστασιν ἐκ τῆς
βάσεως τῆς ἐν. ρηγείας του,
ἀπὸ τὴν ὁποίαν χωρίζεται διὰ
φοικαλέας ἐρήμου. Αἱ ἐφοδι-
μομοπαὶ δὲν ἐχοῦνται παρὰ
ἀραιόταται καὶ βραδύταται καὶ
πολλὴ ἧλαττωμένα! Δὲν φθί-
νει εἰς Γκιαντζῆ παρὰ τὸ ἐν
δῆρῶν τῶν ἐκπεπομένων
τροφίμων' τὰ ἄλλα κατανάλι-
σκονται καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν
συνωδῶν καὶ τῶν ζώων. Ἄν
οἱ Θιβητιανοὶ ἐπεμίσθωσιν νὰ
κυπήσῃν τὰς ἐφοδισμομάτας
καθ' ὁδὸν θὰ ἐπήγγετο ἀνευ-
κτος ἡ πείνα. Ὑπὸ τοιοῦ-
τους ὅρους ἀπεφασίσθη νὰ
παραταθῆ ἡ ἐν Γκιαντζῆ δια-
μονὴ διὰ νὰ ἰδρυθῶν ἀποθή-
και καὶ νὰ φρουρηθῆ ἡ ὁδὸς
τῆς συγκοινωνίας μετὰ τῆς
βάσεως.

Ἐγκαταστήσας λοιπὸν ὁ
Μακ-Δόνελ εἰς τὰ περίε τῆς
πόλεως ὠρωμομένον στρατό-
πεδον, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ μὲ τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ
στοατοῦ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ
τήν συγκοινωνίαν καὶ νὰ ἐπι-
σπεύσῃ τὴν ἀφίξιν τῶν ἐνισχύ-
σεων καὶ τῶν τροφίμων.

Τὰ ἄγρια ἐκεῖνα βουνά ἐ-
προεπε νὰ τὰ περάσουν δις εἰς-
εἴτι οἱ στρατιῶται διὰ νὰ ἐγκατασταθῶν καὶ
πάλιν ἀσφαλῶς εἰς Γκιαντζῆ. Παντοῦ οἱ στρα-
τηγοὶ ἐξασφαλίζουν τὴν ἐπιτυλίαν τῶν σχε-
δίων των μὲ δύνανται καὶ άντοχίην τῶν ποδῶν τῶν
στρατιωτῶν.

Ἐκείνους, πράγματι, ἦλθεν ἄλλοθεν. Μίαν
ἡμέραν ἐπωφελομένοι τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ
μεγαλειτέρου μέρους τῆς φρουρῆς, οἱ Θιβητιανοὶ
τὸ πρῶν ἐπιτίθενται ἐξ ἀπροόπτου κατὰ τοῦ Ἀγ-
γλικοῦ στρατοπέδου ἐν Γκιαντζῆ.

Καταληφθέντες ἐκ τοῦ ὕπνου οἱ Ἀγγλοὶ ἐπρο-
ξαν εἰς τὰ ὄρυματά ἐν ἡμίμυρον. Ἀπ' ἐνὸς 125
βράχοι, ἀπ' ἐπείρου 1600 Θιβητιανῶν. Εἰς ἐναντίον
12. Πρέπει νὰ νικήσῃν ἢ νὰ πέσουν μαχόμενοι
τίποτε ἄλλο, ἢ νὰ ἰδοὺν ἢ νὰ ὑποστῶν τὸν μαρ-
τυρικὸν θάνατον τὸν ὁποῖον ἐπιτρούσσουσι οἱ Θι-
βητιανῶν εἰς τοὺς βελήλους τοὺς παραβιάζοντας τὸ
ἱερὸν των ἔδαφος. Αὐτῆ ἡ διπλῆ σκέψις ἐνισχύει
τοὺς ὑπερασπιστάς καὶ ἐν ὑπεράτῃ προσπάθειᾳ
μετὰ λυσσώδη τῶν κατωρθῶντων νὰ τρέψωσι εἰς
φυγήν τοὺς ἐπιτιθέμενους, οἱ οὖν διασκοπίστησαν.

Οἱ Θιβητιανῶν δὲν ἐθέσθησαν ἑαυτοὺς ὡς ἡττη-
θέντας ἐπέμειναν εἰς τὴν ἐπιθετικὴν των στάσιν
καὶ ἑκονομιθόλησαν τὸ Ἀγγλικὸν στρατόπεδον
ἐκ τοῦ φρουρίου τῆς πόλεως. Ἐντύπως τὰ κανόνια
τῶν Θιβητιανῶν εἶχον ἱστορικὴν ἀξίαν, ἀναγόμενα
εἰς τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν, ἀντι δὲ ἐκρηγνυμέ-
νων ὄβιδων ἐρρίπτοντο ἀκίνητοι σφαιραὶ μολύ-
βδινοι ἢ σιδερεῖ διὰ κανονίων ἐμπροσθογεμῶν μι-
κρῶς ὀλίγης, μὲ τὸ ἵπποτέλεσμα τῶν ὁποίων ποσε-
καλεῖτο ἡ εὐθυμία καὶ τὰ εὐφρέστατα λογοπαί-
γμα τῶν Ἀγγλων. Ἐπανεληθείσης τῆς πρὸς ἀ-
ναγνώρισιν σταλείσης ὀπτιμέως οἱ Ἀγγλοὶ ἐδο-
κίμασαν ἐπανεπιλημμένους νὰ προσχωρήσῃν, ἀλλ'
ἐστῆθη ἄδύνατον νὰ διασπῶσιν τὸν ἀποκλεισμόν.
Εἶπε 600 αὐτοὶ ἐνῶ οἱ ἀντίπαλοι των εἶνε ὑπερὸ
τῆς 10 χιλιάδας, εἰς ἐναντίον εἰκοσίων, καὶ εἰς τὸ
μέσον τῆς ἀπαισιωτέρας ἐρήμου τῆς Γῆς. Ἐπὶ
ἐπέτα εβδομάδας ἡ φρουρὰ ἐμείνει εἰς τὴν τραχι-
κὴν αὐτὴν θέσιν.

Τὴν 7 Ἰουνίου τέλος ἰδοὺ αἱ ἐπικουσίαι. Ὁ
στρατηγὸς Μακ-Δόνελ ἐνωρίζεται μὲ 2000 άν-
δρας. Οἱ Θιβητιανοὶ πεπολιότες εἰς τὴν ἀριθμη-
τικὴν αὐτῶν ὑπεροχὴν ἀναμένοντες τῆς Ἀγγλους
καὶ διὰ νὰ τοὺς ἐκποτίσῃν ἐκείθεν παρίσταται
ἀνάγκη νὰ καταληρῶσιν ἐξ ἐσοδῶν δύο ὀχηρῶν
θέσεις.

Τελευταῖος θαυμάσιος. Ἡ ὁδὸς ἐλευθέρα.—
Χαιρειτύβοι πρὸς τὴν ἄγνωστον πόλιν

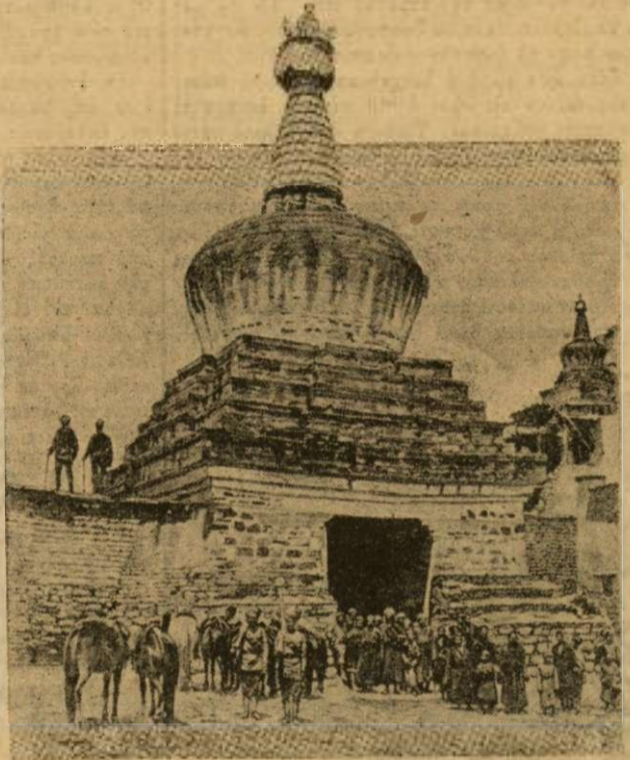
Μετὰ τὴν ἀνέργειαν ταύτην, τὴν σοβαρώτεραν
ἐξ ὅλης τῆς ἀστρατείας, ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Λάσαν
ἐπανεληφθή. Εἶνε τὸ τελευταῖον στάδιον' ἀλλὰ
προτοῦ εἰσέτι φθάσῃν εἰς τὴν ἄγιαν πόλιν πόσας

δυσκολίας ἐπροεπε νὰ περάσῃν! Ἐο' ὅσον ὁ
στρατὸς ἐπληρίαζεν εἰς τὸ τέμα ἐπὶ τοσοῦτον τὰ
ἐμπόδια ἐβρίοντο πολλαπλασιαζόμενα διὰ νὰ πα-
ρακολλῶσιν τὴν ἄνοιον. Κατ' ἀρχάς εἶνε ἕν προ-
πείσμα βρέων, ὅχι ὀλιγότερον φοβερὸν ἀπὸ τὰ
προηγούμενα, ἔργον ἀντι διώδων φοβεράς γαζάδρας.
Ἐἰς τὰς ὁροσειὰς ταύτας οἱ Θιβητιανοὶ ὤρυζον
μέλαι ἐπιρροχόν ἀνίστασιν εἰς τὴν προέλασιν,
μὴ μὲ ἐγίνοντο ἀλλεπάλληλοι' εἰς τὸ ἀπί-
στευτον ὕψος τῶν 5700 μέτρων—900μέτρα ὕψη-
λότερα ἀπὸ τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τῶν Ἄλπεων.

Εἰς τὴν ἀραιωμένην ἐκεῖνην ἀτιμοστραίαν μολίς
δύνανται τις νὰ σπυρῆ, νὰ περικλίσῃ, ὑφιστάμενος
τὴν ἐπιρροχὴν τῶν χειριστῶν κλιματολογικῶν ὄρων.
Ὑπομένοντες καρτερικῶς τὰ μακρότα των οἱ
Ἀγγλοὶ σύρονται ἀπὸ βράχου εἰς βράχον καὶ μὲ
ὑπεράτῃν προσπάθειαν καταρῶσθαι νὰ ὑπερπα-
λαγγίσουν τὰ εὐρετικά πορῶματα, τῶν Θιβη-
τιανῶν φυγόντων μέρῃ των πάγων.

Μετὰ τὴν διόδον ἐκ τῶν ἰλιγνώδους ὕψους
τούτων ὄρειων, ἰδοὺ τόσα μέγας ποταμοίς, ὁ πε-
ρίομος Βραμαπούτσας, πλατὺς ὡς ὁ Δαίηρ τῆς
Γαλλίας καὶ ὀρηκτικὸς ὡς ὁ Ροδανός.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν καθέσθωσαν
νὰ τὸν διαβῶν ζεύξαντες αὐτὸν πρὸς τὸν λάβου
κηρὸν οἱ Θιβητιανῶν ἐν συγκεντρωθῶν ἐκ τῆς
φυγῆς.

Ἡ πύλη τῆς ἱερᾶς πόλεως Λάσα

Ἡ ὁδὸς ἀνοίγεται πρὸς τὴν Λάσα, ἐντε-
λὼς ἐλευθερά. Μία κοιλίης χροσπῆ, γεμάτη πρῶ-
σινδία, κατόπι τῆς ἀποτροπαίου ἐρήμου τῶν
Ἰμαλιῶν, παρέχει τὴν ἐντύπωνν Παραδείσου
γῆτιν. Ἐξ ἐνστάτου ὀλοι ἐπισπεύδον τὸ βῆμα
μὲ τὴν φοικίαν ὑπεράτῃν περιεργίαν: ἀπὸ τὸν
στρατηγὸν τὸν διοικοῦντα μέρη τοῦ τελευταίου
συνωδῶ καὶ ἀγροφῶν, ὀλοι αἰσθάνονται τὴν αὐ-
τὴν συγχλινῆσιν τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ὁ Χριστόφο-
ρος Κολόμβος ἐπὶ τῆ θέᾳ τῆς Κόριμου.

Ἡ ἀγνωστος αὐτῆ πόλις πρὸς τὴν ὁποίαν,
ἀπὸ ἔξ μηνῶν ὁ στρατὸς σύρεται ἀπὸ κορυφῆς εἰς
κορυφὴν, ἡ ἀπηγορευμένη αὐτῆ πόλις τὴν ὁποίαν
κανεὶς Εὐρωπείος δὲν εἶχεν ἰδῆ ὄκνη ἀπὸ στιγ-
μῆς ἢ στιγμῆς θά φανῆ εἰς τὸν ὄριζόντα.

Ἀποῦν εἰς τινα στροφὴν τῆς κοιλιάδος ἕνα με-
γάλο ἀστράδι λάμπει εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς λόφου
εἶνε τὸ ἀνίκτορον τοῦ Δαλαῖ-Λάμα καὶ ὁπῶς
οἱ Σταυροφόροι ἐπὶ τῆ θέᾳ τῆς Ἱερουσαλὴμ ὁ
στρατὸς ἐκπέμπει τὴν κραυγὴν «Λάσα! Λάσα!»

Ἐπὶ τῆ προσεγγίσει τοῦ στρατοῦ ὁ Ποιτίφῆς
ἐκείνη φρόνιμον νὰ τραπῆ εἰς φυγήν. Τὸ πᾶν εἶναι
γαλήμιον εἰς τὰ περίε καὶ τὴν 3 Αὐγούστου τὸ ἐ-
σπέρας, ἡμερομηνίαν ἀσίποτε ἀξιομνημόνευτον διὰ
τὰ στρατιωτικά χρονικά καὶ διὰ τὰς ἐξερευνησεις,
πρὸ τῶν ἐκπληκτῶν κατοίκων, οἱ Ἀγγλοὶ ὅχι ὀ-
λιγότερον καὶ αὐτοὶ ἐκπληκτοὶ στήνοντες τὸ στρα-
τόπεδόν των περίε τῆς πρωτευσύσης τοῦ Βουδι-
στοῦ.

Ἡ διὰ τῶν Ἰμαλιῶν πορεία ἐληξεν.
Εἰς τὴν ἀπηγορευμένην πόλιν.— Μία φαν-
τασμαγορῶν ἀραβικῶν διηγήματος.

Ἡ ἱερὰ αὐτῆ πόλις, γνομὴν μεταξὺ τόσον ἀ-
διάβατον κωλυμάτων, ἐκαμεν εἰς τοὺς κατακτη-
τάς τῆς τὴν ἐντύπωνν λαμπροτάτης ἐν τῶ κόσμῳ
πόλεως.

λεῖ, ἐν σύμπλεγμα ἀνακτόρων, ναῶν, μαυσωλείων,
μονῶν ἐξωτερικῶς.

Ἐσωτερικῶς δὲ τὰ πάντα φαίνονται συνδυα-
σμένα ὅπως προκάλεισιν τὴν ἐντύπωνν καὶ τὸ
θῆμος εἰς τοὺς πιστοὺς. Διάδρομοι σκοτεινοὶ καὶ
στενοί, πλήρεις μυστηρίων καὶ ἱεροῦ τινος φόβου
καὶ εἰς τὸ ἄκρον αὐτῶν λαμπρόταται μεγάλοι κί-
θουσαι, μὲ πολυτελέστατον διάκοσμον χρυσοῦ ἄρ-
γύρου καὶ πολυτίμων λίθων, ἔθθα ὁ Δαλαῖ-Λάμας
ἐδέξετο τὰς τιμὰς τῶν προσκυνητῶν. Ἐπειτα
μαυσωλείων τῶν ἀποθανόντων Πατριάρχων ἐπίσης
κατάφορτα μὲ χρυτὸν καὶ πολυτίμους λίθους παν-
τοῦ πολυτέλειαν μυθώδης, ἡ ὁποία θὰ ἐφαίνετο βε-
θαίως εἰς τοὺς πιστοὺς ὡς θεῖα ὀπτασία. Δὲν λεί-
πουν ὅμως καὶ τὰ ψευδῆ κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἐν-
νοεῖται δὲν ἐθέλωσαν ὀλιγότερον τοὺς πιστοὺς.

Εἰς τὴν πόλιν αἰσθάνεται τις ὅχι ὀλιγότερον
θαυμασίων. Αἱ οἰκίαι διώροποι ὡς ἐπὶ τὸ πλεί-
στον, κομψόταται, ὑπενηθίζονται πολὺ καμμίαν
Ἰταλικὴν πόλιν. Μόνη ἡ βόμα καὶ ἀκαθαρσία τῶν
στενῶν ὁδῶν ὑπενηθίζει τὴν Ἀνατολήν. Εἰς
τὸ ἄκρον δὲ τῆς πόλεως ἡ Μητροπόλις, τὸ ἱερὸν
ἐνδιαιτήμα τοῦ Βούδα, ὁ ναός. Ἐξωτερικῶς ἐπι-
σπεῖθλητικωτάτης μεγαλοπρεπέας καὶ πλούτου.

Ἐσωτερικῶς δύο διαδρομαὶ μὲ βωμούς σκοτεινοὺς
ἐκατέρωθεν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνὰ μία κανὼν καὶ
βούτυρον καὶ λίπος ἀναδίδει ἀμύδρον φῶς καὶ
πολλὴν δυσσομίαν, εἰς τὸ ἄκρον δὲ, μετὰ εἰς τὰ
ἄδρια ἐν κολοσιῶν ἀγαλμα τοῦ Βούδα, τοῦ Ἀγίου
τῶν Ἀγίων, ἀντικείμενον ὑπεράτῃς λατρείας
διὰ χιλιάδων χιλιάδων προσκυνητῶν, ἐρχομένων
ἐξ ὅλων τῶν γωνῶν τῆς Ἀσίας.

Ἐδοῦ εἶναι ἡ ἀμύθητος πλημύρα πλούτου καὶ
μεγαλοπρεπέας, τὴν ὁποίαν ἀδύνατον νὰ φαντα-
σθῆ τις. Μόνον εἰς τὰς διηγῆσεις τῆς Χαλιμάς, εἰς
τὴν γόνιμον φαντασίαν κανένος Ἀραβος διηγῆμα-
τογράφου ἡδύναντο τις νὰ ἀπαντήσῃ περιεργίην
τοιούτου πλούτου. Τὸ ἀγαλμα εἶναι ἀπὸ χρυτὸν,
εἶναι δὲ κατάφορον ἀπὸ ἄδάμνας, μαργαρίτας
καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους, ἀφιερώματα τῶν
πιστῶν.

Ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐποποιίας ταύτης;
Μία σύμβασις μὲ τὰς ἀνωτέρας ἐκκλησιαστικὰς
ἀρχάς τοῦ Θιβέτ, ὑπογραφέισα εἰς αὐτὸ τὸ Πο-
τάλα, καθ' ἡν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Θιβέτ ἀναγνωρίζουν
τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν ἐπὶ τῆς γῆρας των.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς ἐπέστρεψε
πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας. Καὶ
ὄπισθεν αὐτοῦ ἡ αὐλαὶ ἤπει ἐκρυπτεν ἕως τότε
τὸ μυστήριον τοῦ Θιβέτ καθιεθιβάτην. Θὰ ἀναβιβα-
σθῆ ἄρα γε καὶ πάλιν :

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος Ἐπίσκοπος τῆς Βαυόννης με-
τέδῃ μίαν ἡμέραν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Πιρών.
— Πανιερώτατε, τοῦ εἶπεν ὁ ποιητής,
μετὰ τῆς συνώθουσις εὐτραπέλειας του, μεγί-
στην τρέψῃ τιμὴν καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὰ...
χοιρομύρια τῆς ἐπισκοπῆς σας!

Κατὰ τινα λαϊκὴν παράδοσιν οἱ βασιλεῖς
τῆς Γαλλίας εἶχον τὸ θεῖον ὄσθρον νὰ θερα-
πεύωσι τὰς χοιράδας ἐγγίζοντας τὸν πά-
σχοντα εἰς αὐτῶν καὶ ἀπαγγέλοντες τὰς λέ-
ξεις ταύτας: «Ὁ βασιλεὺς σὲ ἐγγίζει, ὁ Θεὸς
νὰ σὲ θεραπεύσῃ».

Ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἰβρῶ (1576) Ἐρρίκος ὁ
Δ' συμμετείχε τὸ αὐθόνομα μαχόμενος ὡς
ἀπλόος στρατιώτης, καὶ εἰς ἑκαστόν κτύ-
πημα τὸ ὁποῖον κατέφερε κατὰ τῶν ἐχθρῶν
ἔλεγε: «Ὁ βασιλεὺς σὲ ἐγγίζει, ὁ Θεὸς νὰ σὲ
θεραπεύσῃ». Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος ἀ-
στευχόμενος ὡς πρὸς τοὺς πεσόντας ἐπὶ
τοῦ πεδίου τῆς μάχης Ἰσπανοὶς προσέ-
θηκε: «Σήμερον ἐνώπιον πληροῦστα τὸ εἶ-
μαι βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὁδὴ ἐθερά-
πευσά πολλοὺς Ἰσπανοὺς ἀπὸ τὰς χοιρά-
δας!»

Ὁ Ἄβαυκος, φιλόσοφος γνωστὸς εἰς τὴν
ἀρχαιότητα, οὔτινος μνείαν ποιεῖται καὶ ὁ
Λουκιανός, κατέστη διάσημος διὰ τοῦ ἐξῆς
παραδόξου πραξικοπήματος. Τόσον ἰσχυ-
ρῶς ἦτο ἐρριζωμένος εἰς αὐτὸν τὸ αἰσθημα
τῆς φιλίας, ὥστε ἐπροτίμησε νὰ σώσῃ ἐκ
τῶν φλογῶν τὸν φίλον του μάλλον, παρά
τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, ὅτινα καὶ
ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Εἰς τοὺς κατακρίναντας σφοδρῶς τὴν τοι-
αύτην προτίμησιν του, ἔδωκε τὴν ἐξῆς πα-
ράδοξον ἀπάντησιν :

— Ἐπροτίμησα νὰ σώσω ἀπὸ τῶν φλογῶν
τὸν φίλον μου, ὁδὴ εἶναι δυσκολώτερον νὰ
ἐπανεστῇρ τις ἐνα ἀληθῆ τοιοῦτον, παρὰ νὰ
ἐπανεστῇρ δευτέραν σύζυγον ἐξ ἧς νὰ ἀπο-
κτίθῃ τέκνα!

Μεταξὺ δέκα γάμων τελεσθέντων ἐν Κω-
μπέκ, ἐπισκοπῇ τοῦ Ενγρεχ, κατὰ τὰς ἀπό-
κρως 1784, ὑπῆρξεν εἰς ἰδιάζοντας περιεργ-
ν. Ἀνωραπὸς τις, ὀνόματι Γκιμορέν, ἐ-
πέτυχε τὴν ἄδειαν νὰ νυμφευθῆ τὴν ἀνεψίαν
τον. Ἦν εἶχε καταστήσει ἐτοιμώμενον. Ἡ ἄ-
δεια ἐλήφθη ἐν Σάββατον. Τὴν ἐπιούσαν,
Κυριακὴν, προκηρύσσεται ὁ γάμος ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ. τὴν δευτέραν τὸ ἐσπέρας ἐορτά-
ζοντασ οἱ ἀρθῶνες. τὴν προίαν τῆς Τρί-
της γίνονται οἱ γάμοι. τὴν Τετάρτην βαπτί-
ζεται τὸ νεογέννητον τῆς νεονύμφου βρέ-
φος, τὴν Πέμπτην ἡ λεχώ μεταλαμβάνει
τῶν ἄρχάντων μυστηρίων. τὴν Παρασκευὴν
ἐκπνέει, καὶ τὸ Σάββατον τὴν ἐνταφιάζουν!

EIKONES
Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ

Ἡ πόλις τρεμουλιάζει σιγαλά στὸν οὐ-
ράνιο θρόνο, καὶ καθορετίζετῃ μαζί μὲ τὰ ἄλ-
λα ἄστρα σὺν λαμπρὰ μαργαριτάρια μέσα
στῇ θάλασσα. Τὸ σκότος τοῦ σὺν νεκρικῶς
πέπλος διεδέχθη τὸ χρυσοῦ τοῦ ἡλιου πρό-
σωπο, παρουσάζει διάφορα νυκτερινά μυσ-
τήρια. Καθὼς στὸν οὐρανὸ σιγά-σιγὰ τὰ
σύμφωνα περνοῦν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, εἶται
καὶ στῇ θάλασσα τὰ κύματα, τὸ ἕνα ἀκο-
λουθεῖ τὸ ἄλλο. Αἰφνης ὅμως τὸ σκότος πε-
ρισσότερον ἀπλώνεται, ἡ νεκρικὴ καλύτερα
λαμπρὴ μεγαλειότης ἐκτάσει. . . . Σύν-
νεφο στὸν οὐρανὸ σκεπάζει τὸ τρεμοσβύνον
φῶς μερικῶν ἄστρων. Σιγά-σιγὰ διακοίνε-
ται σκιά μέσα στῇ θάλασσα, ἕνα πρῶγμα
δύσμορφον καὶ ἀνοστήρισμαμένον, ἀμορ-
φον καθ' ἀρχάς, τὸ ὁποῖον ὅμως ἔπειτα
ὀλίγον καθ' ὀλίγον λαμβάνει ἀνθρώπινον
σχήμα. . . .

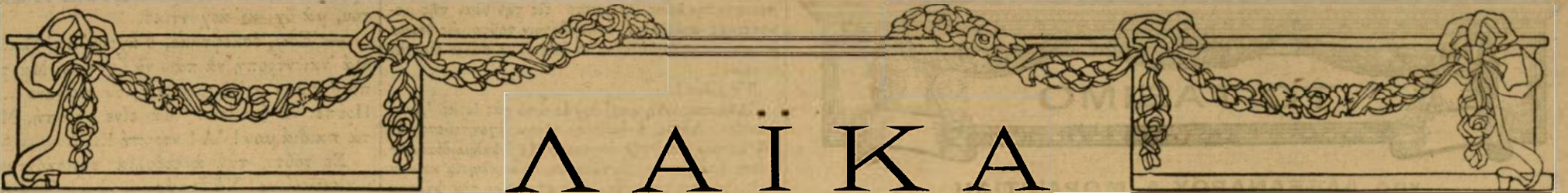
Στῇ θάλασσα δέρονται ἀλύπητα ἄμορφο
ἀνδρικό πτώμα. Στὸν ἄνωγο βίο του δὲν
ἐφάσσε νὰ τιμωρηθῆ, γὰ ὅλα τὰ ἁμαρτή-
ματα, ἀπὸ τῆς δίκαιης ζωῆς του τὰ βάρ-
σινα, καὶ τόσα ἐξακολουθοῦν τὰ δεινὰ του,
καὶ μέσα στὸν κυμάτων τὴν ἀλύπητη μα-
ρία. . . .

Πέντε μῆνες πέρασαν!! Στῇ μαύρῃ καὶ
φοβερῇ ἀρογαλιὰ χειμωνιάτικῳ κρού ἁ-
πλώνεται, συνωδυόμενον ἀπὸ αἰὼνιαν ἀ-
πελεισίαν. Βράχοι πανύψηλοι, καταλήγον-
τες εἰς μυστηρώδεις πορεύσεις, ἀποδιόησι
τρομερῶν φασμάτων θῆαν, στοῖμα θάλασσα
ἀνοίγονται μέγιστα, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰς φο-
βεράς πύλας τοῦ Ἄδου, καὶ φωνῆς ἀήρ
φρέων τὸ ὄλιγον εἰς τὸν τολμῶντα νὰ τὸν
ἀνικεύσῃ, πνεύ. . . . Μόσα ἀπὸ μιὰ σπη-
λειᾷ ἐνὸς βράχου βραίνει δυστυχισμένη γυ-
ναικα, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς σόμια
ἐγκαταλειφθὲν ὑπὸ τῆς θείας πνοῆς, τῆς ψυ-
χῆς, τυλιγμένην εἰς διάφορα δακνύντα ἐν-
δύματα, πηδάει τοὺς κοιτεροὺς βράχους
ἀναίσθητα σὺν νὰ βραϊσκαίει σὲ πουπουλέ-
νια μαξιλάρια, καὶ ἐρχεται ὄχι πρὸς τὴν
μυσηρωδιῇ ἀκτῆν, ἐκπέμπουσα ἄλλαν δυ-
σομίαν, προεχομένην ἐκ τοῦ ἄνθρωπον βρέ-
φους τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὰς χεῖράς τῆς.

— Γεώργη μου, Γεώργη, κραυγάζει, πρὸς
τὸ πέλαιος ἀποτεινομένη, γιατί ἔφυγες ἀπὸ
μένα, ἔλα νὰ ξανατάμε σὲ σπιτάκι μου νὰ
μείνουμε γὰ πάντα εὐτυχισμένοι, γιατί ἔπε-
σες στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας. . . . καὶ μ'
ἀφήκες γὰ πάντα' ἄχ Γεώργη μου. . . Σή-
κω κῆταξέ με. Ἐδοπλαγίσειν τὴ δύστυχι-
σμένη γυναικὶ σου, τὸ δυστυχισμένο ἀγῶσι
σου, ποῦ ἀπὸ τῆ λύπῃ δὲν ἐμίλησε πιά
ἀπὸ τότε. . . .

— Καὶ ἐκείνη ἐν ἀπαθείᾳ τῆς χεῖ-
ράς τῆς σὺν νὰ ἤθελε νὰ τὸ ἀποκοιμί-
σῃ. . . . φεῦ, τὸ ἄντρον πλάσμα τῆς, καὶ
συνάμα ἀγρίως ἀνεύριζουσα τὴν γαλανόλευ-
κὸν ἔχθρον τῆς. Καὶ μαζορνομένη ἀπὸ τὴν
βροχῶδη παραλίαν ἐρόνει ἀπελειστικῶς.

— Μὴ φεύγῃς Γεώργη μου, στὴν ἄγρια
ὄρηγ τῶν κυμάτων. . . . ἀλλὰ τί λέγοι; φωνι-
νάδες σὲ ἄρταζαν, φασάδες φρέστε τον πύ-
σω τὸν ἄντρο μου. . . .

Ἀρθραβιτικὰ . . . εὐγένεια.

Μιά φορά δύο Ἀρθραβίτες διεσκέδαζαν καὶ ἐμέθυσαν καὶ ἔταν ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ πάη καθ' ἑναὶ σπίτι του, λέγει ὁ ἕναὶ τοῦ ἄλλου:

— Δὲ μὲ πᾶς ὁρὲ μῦρο μου, ἕσα μὲ τὸ σπίτι μου.
Ὁ ἄλλοὶ ἐδέχθη καὶ τὸν συνώδευσε, ὅταν ὁμῶς ἔφθασαν ἐκεῖ στρέφεται ὁ συνοδευθεὶς καὶ λέγει ἔς τὸν συνοδευσαντα.

— Πῶ γιά, πῶ σὺ μ' ἔφερες. Τώρα πρὸ ὁρὲ θὰ σέ πάω καὶ ἐγὼ στὸ σπίτι σου· καὶ ἐκίνησαν γὰρ τὸ σπίτι τοῦ δευτέρου.

Ὁταν ἔφθασαν πάλιν ἐκεῖ ὁ δεύτερος ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τὸν πρῶτον ἐκεῖνος, ἐπροθυμοποιήθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ αὐτό.
Ἔτσι αὐτὸ τὸ ἄλλε-ρετοῦρ ἐπανεληφθῆ πολλὰκι καὶ ἤδη εἶχε περάσει ἡ νύχτα, χωρὶς ὁ ἕναὶ ν' ἀφίση τὸν ἄλλον, ἀπὸ ὑπεροβολικῆν εὐγένειαν, νὰ πάη μόνος του στὸ σπίτι του.

Ἐπειδὴ δὲ κανεὶς δὲν ὑποχωροῦσεν ἀπεφάσισαν ὅπως εἰς οὗτινος τὴν πόρταν εὐρεθῶν ὅταν θὰ ζημερώσῃ εἰς ἐκεῖνου τὸ σπίτι νὰ μπουὶν καὶ νὰ κοιμηθῶν. . .

Ἡ Κουκουδάγια.

Στὴν Ἡπειρὸ λέγουσιν ὅτι ἡ Κουκουδάγια ἦτο μιὰ γυναῖκα καὶ εἶχε μιὰ πεθερὰ πολὺ σκληρὰ, ποὺ τῇ ζήλευε.

Ἡ Κουκουδάγια μιὰ μέρα εἶχεν ἀκοιτὰ κουβάρια νῆμα γὰρ νὰ κάμῃ ἕνα φόρεμα. Ἡ πεθερὰ τῆς ὁμῶς ἀπὸ ζήλεια τῆς τὰ ἐπῆρε τῇ νύκτα καὶ τὰ ἔκαψε στὸ φούρνο καὶ τόσο στενοχωρήθηκε τὸ πρῶτ' ἡ Κουκουδάγια ὅταν ἐσηκώθηκεν, ὥστε παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὴν κάμῃ ἕνα πουλὶ ποῦ νὰ γυρῶσιν τῇ νύκτα καὶ νὰ κλαίῃ τὰ κουβάρια τῆς.

Ὁ Θεὸς τὴν ἀκούσε καὶ ἀπὸ τότε ἡ Κουκουδάγια ὅλο καὶ τὴν ἴδια παραπονετικῆ φωνὴ βγάξει κάθε βράδου.
— Κουκουδάγια . . . κουκουδάγια . . . στὸ φούρνο.

Ἡ ἀκοῦδα

Ἐπίσης καὶ ἡ ἀκοῦδα ἦταν γυναῖκα πρῶτα καὶ εἶχε κακὴ πεθερὰ ἢ ὁποῖα γὰρ νὰ τὴν βρασιάνῃ τῆς ἔδινε κάθε ἡμέρα μαλλιὰ μαῦρα καὶ τὴν ἔστελλε στὸ ποτάμι νὰ πλύνῃ καὶ τὰ κάμῃ ἄσπρα σῆν τὸ βραμί-βάμι πράγμα δηλαδὴ φυσικῶς ἀδύνατον. Ἡ καυμένη ἡ ἀκοῦδα λοιπὸν τόσο ἐδαρέθη καὶ τόσο ἐμαῦρισε τὸ μάτι τῆς ἀπὸ αὐτὴ τῇ ζωὴ ὥστε παρεκάλεσε τὸ Θεὸν νὰ τὴν κάμῃ θηρίο καὶ νὰ φάη πρῶτ' ἡ πρῶτ' τὴν πεθερὰ τῆς.

Τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο μὲ τὴν διαφορὰν ὁμῶς ὅτι πλὴν τῆς στρίγγλας πεθερᾶς, τρώγει καὶ κανέναν ἄλλον ἄνθρωπον ἅμα τὸν πετύχῃ.

Ἡπειρωτικὰ προλήψεις

Εἰς τὴν Ἡπειρὸ πιστεύουσιν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δῇ κανεὶς ἀνεῖς γὰρ πρῶτ' ἡν ἕνα τῶν Μάρτων τὰ χελιδονάκια, ποῦ πρωτοέρχονται διότι θὰ τὸν ἀσαιόσουσιν» δηλαδὴ θὰ τοῦ μεταδώσουσιν ὅτι ἀρρώστεια ἔχουν.

Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ μουσχράκι καὶ κάθε ἄλλο πράγμα ποῦ τὸ βλέπει γὰρ πρῶτ' ἡν ἕνα τὸ ἔτος.

Ἐπίσης τὴν πρωτομαγιά κάθε ἄνθρωπος ἅμα ἐξυπνήσῃ τὸ πρῶτ' τρώγει σκόρδο, γὰρ νὰ μὴν ἀκούσῃ νηστικὸν ὄνον ὀγκνίζοντα καὶ μείνῃ ἀρρώστος ὅλον τὸν χρόνον.

Γ. Μασούρας

Λευκαδικτικὰ δευδιδαιμονία

Διὰ τὸ τυρπουκάριδο πιστεύουσιν οἱ Λευκαδικοὶ ὅτι ἀπὸ τὸ κεφάλι ἐως τὴν μέση εἶνε πετηνὸν ἀπὸ τὴν μέση δὲ καὶ κάτω παντικῆς.
— Οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν ἀνοιξὴν ὄταν

τὰ δένδρα ἀμπουμπουκιάζουσιν, βλέπουσιν πολλὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ὁμῶς δὲν ἐπιδέχονται καμμίαν ἐξήγησιν διότι οὐδὲν προσσημάνουσιν. Ἐπίσης καὶ τὸ φθινόπωρον ὄταν πίπτουσιν τὰ φύλλα.

— Ὁταν φάγῃ κανεὶς καὶ νὰ εἶνε νηστικὸς τὸ πρῶτ' ἡν ἕνα τῶν Κυριακῶν τῆς Τυροφάγου, δὲν ἔχει κανέναν φόβον νὰ δηγῆθ' ὑπὸ τῶν κωνώπων τὸ θέρος.

— Ὁταν τὴν νύκτα τῆς Τυροφάγου καὶ ἐπάνω στὸ τραπέζι φταρνισθῇ κανεὶς, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον θὰ κυττάξῃ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην, θ' ἀποθάνῃ ἐντὸς τοῦ ἔτους.

— Ὁταν τὸ πρῶτ' ἡν ἕνα τῶν Κυριακῶν Δευτέρης, ρίψῃ κανεὶς εἰς τὰς κόττες τὰ μακρορύνια τοῦ δείπνου τῆς προηγούμενης ἡμέρας, γὰρ νὰ φᾶν, τότε αὐτὲς θὰ κλωσσάζουσιν ταχέως.

Παν. Χ. Κουρῆς

«Φτοῦ κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴν»

Μιὰ φορά ἦταν, ἕνας παπᾶς ἀπὸ κείνους ποῦ πάλιους, ποῦ θεωροῦμένους παπάδες ποῦ δὲν ἠθέλωνε διόλου νὰ λαθέψουνε σὲ τίποτε.

Καὶ μιὰ φορά στὸ μεγάλο κωνόν οἱ ψαλτάδες γὰρ νὰ κάμουνε γλήγορα πηλοῦσανε τὰ τροπάρια. Ὁ δικὸς μὰς παπᾶς ὁμῶς ἐμυρίστηκε ποῦ τοῦ κλέφτανε τὴν ἀκολουθία οἱ ψαλτάδες, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ψάλουν ἐπήγαινε ἀπὸ πάνου τους. Καὶ κεῖ ὅταν ἔλεγε ὁ ἕναὶ ἐπήγαινε στὸν ἕναν, καὶ ὅταν ὁ ἄλλοσ στὸν ἄλλον. Δὲν τοῦκοφε τὸ κεφάλι καὶ κεινοῦ τοῦ εὐλοημένου νὰ κάτῃ στὸν ἕναν καὶ νὰ κυττάξῃ στὸ βιβλίον ποῖα ἀφίνουσιν. Ἢ ἔτσι ἐκεῖνο ἐπρωφελοῦμενοι τὴν ἀπουσίαν του ὄλο κι' ἀφίνανε. Μὰ καθὼς ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ἡ ἀκολουθία τοῦσ κατάλαβε.

— Ἄ! φωνάζει τότεσ ἀδὲν πάει!... Φτοῦ! κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴν!
Κ' ἡ ἀκολουθία ἀρχίσε πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς βᾶρος τῶν πιστῶν.

Ἴσα καὶ ὅμοια

Μιὰ φορά ἕνας πρωτομάστορας κάτου στὸ γιάλι ἐφκίανε ἕνα καίρι μὲ καμπόσους μαστόρους του. Καὶ κεῖ κοντὰ ἕνασ καλαθῆσ ἐπλεκε καλαθιά ἀπὸ τὰ βεργιά, ποῦ κοφε κεῖ κοντὰ στὸ γιάλι.

Σὲ λίγο ὁ πρωτομάστορας τοῦ καίριου ἐγύρευε τοῦ καλαθῆσ λίγο νερὸ νὰ πιῇ.
— Ἐέρεις, τοῦ λέγει, ὅταν δουλεύω πάντοτε πίνω νερὸ.

— Ἔτσι καὶ γώ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ καλαθῆσ, ὅταν δουλεύω θέλω νὰ πίνω. Ἔτσι τάχουμε ἐμεῖσ οἱ μαστόροι!»

Ἐνασ τσοπάνος ποῦ ἄγιασε

Μιὰν φορὰν ἕνασ τσοπάνος, Λαγωρεκῆσ ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν δὲν εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὰ βουνά, ἔτυχε νὰ εὐρεθῆ κατὰ τύχην ἐμπρὸς εἰς μιάν ἐκκλησίαν καὶ νὰ μῆθ' ἐμέσα γὰρ πρῶτην φορὰν. Ἐκεῖ ἐμέσα τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμαν αἱ εἰκόνας τῶν ἁγίων καὶ πολὺ περισσότερον ἢ εἰκὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, διότι ἐκράτει εἰς τὴν δεξιὰν γυμνὸν ζῆφος. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱερουργίης, ἠρώτησε τοῦσ παρισταμένους: «Ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὅπου καθῶνται ἐκεῖ ἀκίνητοι εἰς τὸν τοῖχον κολλημένοι;» Αὐτοὶ δὲ τοῦ ἀπῆντησαν, ὅτι «εἶνε ἅγιοι, φίλοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι καθ' ἑκάστην βλέπουσιν τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ καὶ χαίρεται ἡ ψυχὴ τους.» Αὐτὰ ἔκαμαν τὸν ἀφελητομένον νὰ ἀναλογισθῇ τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα ἐπάσχεν ἡμέραν καὶ νύκτα, ἐκπεθεμένους εἰς τὸ ψῆχος καὶ τὸν κτύσωνα καὶ νὰ ἐπιθυμήσῃ κάποιαν ἀνάπαυσιν καὶ αὐτόσ.

Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν οἰκογενεαὴν του καὶ τὸ ποιμνίον του καὶ ἔλθων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκάθησε μεταξὺ τῶν ἁγίων ἀκίνητος. Ἡ

γυναῖκά του μαθοῦσα τὴν ἀνὴτον αὐτῆν

πράξιν τοῦ συζύγου τῆς, ἦλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν παρεκάλε: νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν στάνην. «Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, τῆς ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, καὶ κάμε ὅτι θέλεις μὲ τὰ πρόβατά σου καὶ μὲ τὰ γίδιχ σου, ἐγὼ ἄγρασα!» Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τότε, ἐπειδὴ κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν πείθῃ, κατέφυγεν εἰς τοῦσ παπάδες, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εὐρηκῶν τὸν ἐθελοντὴν ἅγιον καὶ τοῦ ἔκαμαν τὴν παρατήρησιν, ὅτι δὲν ἀγιάζουσιν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἄνθρωποι: τὸν ἐσυμβούλευσαν δὲ νὰ πάη νὰ τηράξῃ τὴν δουλειάν του, νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καὶ τότε θὰ ἀγιάσῃ καὶ αὐτόσ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπίθειτο, ἠαναγκάσθησαν νὰ τὸν ἐκδιώξουσιν ἐκείθεν διὰ τῶν ἀβάδων. «Βρέ κουτοπαπάδες, φύγωσ ὁ τσοπάνος, τοῦσ ἐφώνάζε, τί σᾶς ἔκαμα ποῦ μὲ βαρεῖτε; Τοῦτοι δῶ οἱ ἄλλοι καθῶνται τόσοσ καιρόν καὶ δὲν τοῦσ περάζετε καθόλου, καὶ ἐμεῖσ γὰρ δύο ἡμέρας ποῦ ἐμείνῃ δῶ μὲ τακίσκατε στὸ ζῦλο!»

πράξιν τοῦ συζύγου τῆς, ἦλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν παρεκάλε: νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν στάνην. «Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, τῆς ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, καὶ κάμε ὅτι θέλεις μὲ τὰ πρόβατά σου καὶ μὲ τὰ γίδιχ σου, ἐγὼ ἄγρασα!» Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τότε, ἐπειδὴ κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν πείθῃ, κατέφυγεν εἰς τοῦσ παπάδες, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εὐρηκῶν τὸν ἐθελοντὴν ἅγιον καὶ τοῦ ἔκαμαν τὴν παρατήρησιν, ὅτι δὲν ἀγιάζουσιν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἄνθρωποι: τὸν ἐσυμβούλευσαν δὲ νὰ πάη νὰ τηράξῃ τὴν δουλειάν του, νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καὶ τότε θὰ ἀγιάσῃ καὶ αὐτόσ. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπίθειτο, ἠαναγκάσθησαν νὰ τὸν ἐκδιώξουσιν ἐκείθεν διὰ τῶν ἀβάδων. «Βρέ κουτοπαπάδες, φύγωσ ὁ τσοπάνος, τοῦσ ἐφώνάζε, τί σᾶς ἔκαμα ποῦ μὲ βαρεῖτε; Τοῦτοι δῶ οἱ ἄλλοι καθῶνται τόσοσ καιρόν καὶ δὲν τοῦσ περάζετε καθόλου, καὶ ἐμεῖσ γὰρ δύο ἡμέρας ποῦ ἐμείνῃ δῶ μὲ τακίσκατε στὸ ζῦλο!»

Τσορνίτσα. Ν. Παπαδάσιλόπουλος

Ἄστειο ποίημα γνωστὸ στὴ Ζάκυνθος Ὁ Κάπνισος ὁ Θεόδωρος τὸ ἀρχόντουσ κυ...

Νὰ τόνε κανισκέουσιν λαγούσ πα πιθυμαί. Κι' ἕνασ τόνε βαρέθηκε καὶ τοῦ ὄστειλε μιὰ γάτα

Μιὰ γάτα κουτοκέφαλη, πιτήδεια γεναμένη. — Ὄριστε ἀφήντη Θεόδωρε ἐτοῦτο τὸ κα...

Κανέλα καὶ γαρόφαλο. λαγός εἶνε πέρ Ντιό! — Πές του τὰ χαιρετισμάτα, πές του τὴν

Πές του νὰ μὴν πειράζεται, γὰρ μὲνα, κάθε μέρα!

Καὶ τὸ πρῶτ' οὐκῶθηκε νὰ πῆ στὸ σπεται... Καὶ κεῖ μὲ μῆσ ἐφάνηκε τοῦ γάτας τὸ κε...

Ποῦ πᾶινες στ' ἀρχοντικά κ' ἠέλεσ σοκο... (Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Φῶτον Γιοφύλλη)

Προλήψεις

Εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος τὴν 9ην Μαρτίου, ἐπέτειον τῆς μνήμης τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, κατὰ κρατοῦσαν παναρχαίαν συνήθειαν αἱ γυναῖκες φτιάουον πῆττα μὲ σαράντα φύλλα καὶ σαράντα λογιῶν λάχανα Ἡ ἐκ ποικίλων γόρωτῶν, ὄχι βεβαίως σαράντα εἰδῶν κατὰκευὴ πῆττασ παρὰ τοῦσ ἀγρότακ, μετέχει καὶ δύσεωσ τινος εὐλαβείας πρὸς τοῦσ 40 μάρτυρασ. Ἐν τούτοισ ὁμῶς ἐν Ἑλλάδι καμμία παραδόσις δὲν ὑπάρχει: ἐξηγοῦσα πόθεν αὐτό, ὅτε ἐκ τῆς συνοπτικῆσ βιογραφίης τῶν Ἁγίων 40 ἐξάγετα: τίποτε σχετικὸν μὲ τὴν πῆττα: αὐτὸ ὁμῶς εἶνε ἕνασ λόγὸσ νὰ στρέψουσιν οἱ ἀσχαλούμενοι εἰς τὴν περισυλλογὴν καὶ ἐρευναν τῶν «Ἀχικῶν» τὴν προσοχὴν των πρὸς τὰσ παραδόσις τῆς πατρίδου τῶν 40 μάρτυρων τὴν Σεβάστειαν τοῦ Πόντου, ὁποῖον βεβαίως θὰ ἔχη τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ ἀνω προλήψησ.

Ἡπειρωτικὰ τραγοῦδια Ἡ ΒΛΑΧΑ Ἡ ΑΝΕΡΑΣΤΗ Μιὰ βλάχα ἐροδόλαγε ἀπὸ ψηλὴν ρακοῦλα μὲ τὴν ροκοῦλα γενθῶντασ τὰδράχτι τις κι' ὁ βλάχος τὴν ἀγνάντειε ἀπὸ τὴν κρύα Πῆγε καὶ τὴν καρτέρησε ὄνα στενὸ σοκάκι — Καλυμέρα σου βλάχα μου — Καλῶσ τον Βλάχαμ' τὸ ποῦθε ἐρχεσαι καὶ ποῦθε με τὴ ροκοῦλα σ' γενθῶντασ γλυκὸ τραγοῦδι — Ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐρχομαι στὰ πρόδατα Πάνω ψωμὶ γὰρ τὰ παιδιὰ τσάρουα τοῦ Βλάχαμ' γὰρ δόσμου φίλημα γὰρ δόσμου — Τὸ πῶσ νὰ δώσω φίλημα τὸ πῶσ τὰ Ποῦ μέχει ἡ μάναμ' μοναχὴ μικραρραβῶν ἔχω ἀρραβῶνεσ δῶδεκα καὶ δακτυλίδια δέκα — Φωτιά νὰ κάψ' τὴ μάνα σον καὶ ὄλο

ΤΟ „Α. Ο. Δ. Ο.“ Τὴν προσεχῇ Κυριακῆν ἀνακαινίζεται ἐπιφυλάσσον ἐκπλήξεις

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΤΟΠΟΣ

αίματων τον Τσάλτα, αν καθόρθωνε τούτο. Προτού προχωρήσωμεν πολύ, αφινίδως άνεκαλύφμεν τήν μορφήν του Γουδ Ισταμένου επί τινας ύψωματος εις άπόστασιν εκατόν βημάτων. Παρ' αυτόν έκτει το σώμα ενός Κουκουάνα.

— Θα είνε πληγωμένος, είπεν ο Ξερ Έρρίκος μετ' άδμονίας. Ένώ έκικαμε τήν παρατήρησιν ταύτην, παράδοξον πρᾶγμα συνέβη. Τό νεκρόν σώμα του Κουκουάνου στρατιώτου, ή μάλλον έκείνο τὸ ὄποσον εφαινετο ὡς νεκρόν σώμα αφινίδως ήνωσθήθη έριψε κατά γῆς τὸν Γουδ καί ήρρισε να διαπερᾶ τούτον μετ' τὸ ακόντιον. Έσπεύσαμεν επί τόπου περίτρομοι καί όταν έπλησιάσαμεν είδομεν τὸν μαύρον εξακολουθούντα να κτυπᾷ τὸν Γουδ ὃ ὄποσος έμεινεν άκόμη έξηπλωμένος καί έσσειε τὰ μέλη του εις τὸν άέρα. Οταν είδεν ήμᾶς κατασθάνοντας, ὃ Κουκουάνας κατέφερε βραύτατον πλήγμα καί με μίαν κραυγήν «Αρπαξε καί τούτο μάγε!» τὸ έβαλεν εις τὰ πόδια. Ο Γουδ δέν μετεκινήθη καί συνεπεράναμεν έκ τούτου, ὅτι ὃ πτωχός μας φίλος είχε θανατωθῆ. Περίλυποι: έπλησιάσαμεν καί έξεπλάγημεν ίδόντες τούτον ὠχρόν καί λυπόθυμον πρᾶγματι, με γαλήνιον ὄμως μειδίαμα επί τού προσώπου του καί τὸν μονίμελον προσηρμοσμένον εις τὸν ὀφθαλμόν του.

— Έξοχος ὄπλισμός οὗτος, έψιθύρισε βλέπων ήμᾶς καί έιλοποθύμησεν έξετάσαντες τούτον, είδομεν ὅτι είχε πληγωθῆ εις τὸν πόδα δι' άκουρίου κατά τήν στιγμήν τῆς καταδιώξεως, πλὴν ὅτι ὃ άλυσσώτος γιτών, τὸν είχε προσφυλάξει από τὰ έπανεληγμένα κτυπήματα τού μαύρου. Τήν έγλύτωσεν εύθηνά. Έπειδή οὐδέν ήδυνάμεθα να παύσωμεν τήν στιγμήν εκείνην, τὸν έτοποθετήσαμεν επί φορείου σχηματισθέντος έκ τινος μεγάλης άσπίδος καί τὸν μετεφέρομεν μέγχι τῶν πυλῶν τού Δού.

Έκει εύρομεν έν σύνταγμα παραφυλάττον, κατά τὰς διαταγὰς τὰς ὄποιās είχε δοθέναι ὃ Ἰνόςη. Διάφορα άλλα συντάγματα παρεφυλάττον τὰς άλλας έξόδους τῆς πόλεως. Ο άξιωματικός ὃ διοικῶν τὸ σύνταγμα έκείνο, έχαίρεισε τὸν Ἰνόςη ὡς βασιλέα καί έπληροφόρησε τούτον ὅτι ὃ στρατός τού Τσάλτα, είχε κατασφύγει έντός τῆς πόλεως, ὅπου εύρίσκετο καί ὃ ἴδιος ὃ Τσάλτα, άλλα ενόμιζεν ὅτι ὄλοι ήσαν άπεπεθαρομένοι καί θά παρεδίδοντο. Έπι τούτω ὃ Ἰνόςη άφου συνενόηθη μετ' ήμῶν, απέστειλεν άγγελιαφόρους εις έκάστην πύλην διατάσων τούς ύπερασπιστάς αὐτῆς να άνοξωσιν ὄποσῶν ὄποσον τὸν βασιλικὸν λόγον του, ὅτι θά φεισθῆ τῆς ζωῆς καί θά συγωρησῆ έκαστον στρατιώτην ὄστις θά κατέθετε τὰ όπλα, προσέτετε ὄσαύτως ὅτι άν δέν εδέγοντο θά έκαιε τήν πόλιν προτού νυκτώσει καί ὄλους τούς έν αὐτῆ εύρισκομένους. Μετὰ ήμίσειαν ὄραν αἱ πύλαι ήνοιγήσαν έν μέσῳ ζητωκραυγῶν.

Αφου έλάβομεν ὄλας τὰς δυνατὰς προσφυλάξεις φοβούμενοι μήπως συνέβαινε καμμία προδοσία έβασίσαμεν έντός τῆς πόλεως.

Κατά μήκος τῶν ὄδων Ιστανοτ γιλιάδες άπεθαρομένων στρατιωτῶν με κεφαλὰς κεκλιμένας, με τὰ ακόντια καί τὰς άσπίδας κατά γῆς, οἱ ὄποιοι μετὰ τῶν άξιωματικῶν τῶν έχαιρέτων τῶν Ἰνόςη ὡς βασιλέα.

Έξεκoluθηάμεν προχωρούντες κατ' εύθειάν εις τήν οίκιαν τού Τσάλτα. Οταν εσφάσαμεν εκει είδομεν τήν πρό αὐτῆς έκτασιν έρημον, ή μάλλον δέν εύρίσκετο εκει οὐδεὶς παρὰ μόνον ὃ Τσάλτα καθήμενος πρό τῆς θύρας του μετὰ τῆς Γαγούλ.

Ἰτο μελαγχολικὸν τὸ θέμα τού έκπτώτου βασιλέως, ὃ ὄποσος είχε ὄψει παρὰ πόδας τὸν πέλεκυν καί τήν κεφαλῆν επί τού στήθους. Ούτε εις αὐλικός, οὔτε εις στρατιώτης, εύρίσκετο παρ' αὐτόν. Παρὰ μόνον ή γοῖτα μάγισσα. Καί αὐταί αἱ έκατόν γυναίκες του είχαν εξαφανισθῆ. Οὔδε μία ήτο πλησίον του ὄπως συμερισθῆ τὰς τύχας αὐτόυ. Οταν έπλησιάσαμεν ήκούσαμεν τὰς κραυγὰς τῆς Γαγούλ καταρωμένων, ὃ δέ Τσάλτα άνυψωσε τήν κεφαλῆν καί παρατήρησεν ήμᾶς με μανία. Στραφεις προς τὸν Ἰνόςη λέγει αὐτῶ:

— Χαίρε, ὡ βασιλεῦ. Σὺ ὃ ὄποσος έφαγες από τὸν ἄρτον μου καί τώρα διά τῆς βοηθείας τῆς μαγείας τῶν λευκῶν ενίκησας τὸν στρατόν μου. Χαίρε, ὄποσαν τύχην παρασκευάζεις δι' έμέ, ὡ βασιλεῦ;

— Τήν τύχην τήν ὄποσαν έδωκες εις τὸν πατέρα μου, επί τού ὄρονου τού ὄποσος εκάθησες καταροηστικῶς επί τόσα έτη, ήτο ή αὐστηρά άπάντησιν τού Ἰνόςη.

— Εχει καλῶς. Θα δειξω πῶς δύναμαι να άποθάνω, διά να ενθυμισθῆς τούτω μίαν ήέροαν. Ο ήλιος δύνει, οὔτω θά δύσῃ καί ή βασιλεία μου. Αιματωμένος εκείνος, αιματωμένος καί έγώ. Καί τώρα είμαι έτοιμος να άποθάνω ὡς βασιλεύς, δηλαδή κατά τὸ ἔθιμον, μαχόμενος. Δέν δύνασαι να μοι άρνηθεις τούτω.

— Οχι. Δύνασαι να εκλέξῃς μετὰ ποίου ζητείεις να πολεμήσῃς. Μετ' έμου ὄχι, διότι ὃ βασιλεύς μόνον εν καιρῶ μάγεις πολεμᾷ.

Ο σκοτεινός ὄφθαλμός τού Τσάλτα έπεσεν έπ' έμού καί νέα φοικῆ με κατέλαθε. Ἐν εξέλεγεν έμέ ὡς άνταγωνιστήν του; Καλύτερον να άυτοκτονήσω, έσυλλογίζομην, παρὰ να πολεμήσω με ένα τόσο άπελιτισμένον άνθρωπον: Ἐν σπουδῆ προητοιμασα τήν άρνητικὴν άπάντησιν μου, άν έπροκαλούμην έστω καί με κίνδυνον να περιγελασθῶ. Καλύτερον να περιγελασθῆ κανεὶς παρὰ να τὰ βάλλῃ με ένα πέλεκυν κρατούμενον από τήν χειρα άγρίου γίγαντος.

(Άκολουθεῖ)

Ἡ γυναίκα είνε ὄπως ή Σελήνη. Σήμερα αἰδρία καί αύριον σκυρόρωπή.

Ρωδοδική παροιμία

Του παπουτση τὰ παιδιὰ πάντοτε σχεδόν περιπατοῦν ξεπόλητα.

Δανική παροιμία

Ἡ Κέρκυρα είνε πολύ μουσικός τόπος. Γι' αὐτό δέν υπάρχει δεύτερος λόγος. Καθένα άλλο μέρος στην Ἐλλάδα δέν είνε, ποῦ ν' άγαπήν τόσο τή μουσική. Σ' ὄλον τὸν κόσμο μόνο λίγες Ἰταλικές πόλεις μπορεῖ να τῆνε φτάνουνε ὄσο για τή μουσική τῆς άνάπτυσῃ.

Μά έτούτη ή μεγάλη διάδοση τῆς μουσικῆς ὄπως έχει τὰ καλά της έχει καί τὰ κακά της.

Ένας φίλος μου — Μωραίτης ή Ρουμελιώτης πιστεύω — πού μένει τώρα στην Κέρκυρα γιατί πηγαίνει σε κάποιον σχολείο, μῶλεγε χθές στὸ δρόμο, μόλις τὸν άπάντησα, καί άφου χαιρετηστίκαμε:

— Α! έτούτη ή Κέρκυρα! Εἶναι ὄλη γιομάτη μουσική! Άνυπόφορη καταναίει! Δέ λέω ποῦ γενικά τούτω είνε κακό. Μά για μέ; Για μέ, ποῦ θέλω ὃ δυστυχημένος να διαβάσω;... Καί ποῦ να ίδῃς τί έχω γύρω από τὸ σπίτι μου! Σήμερα έκατσα να γράψω ένα Λατινικό θέμα καί αὐτῆ τῆν ὄρα βρήκαμε οἱ γειτόνι μου — γιατί ὄλοι χωρίς εξαίρεση καταγίνονται στην μουσική — να εξασκηθούνε. Στὸ άλλο πάτωμα άποπάνω μου δυὸ παιδιὰ μαζὶ έτσουγκρανίζανε τὰ βιολιά τους φριχτότατα. Ένας άλλος γειτόνάς μου—ποῦ κάθεται από τὸ μπροστινὸ μέρος τού σπιτιού μου άπέναντι — καί αὐτός έπαιζε βιολιά. Μιά γειτόνισσά μου — άπέναντι καί αὐτῆ, καί λίγο πλάγια — έπαιζε πιάνο. Ἄλλος γειτόνάς μου — από τὸ πίσω μέρος τού σπιτιού — έπαιζε φλάουτο. Μία άλλη γειτόνισσα — στὸ πλαινό σπίτι—έπαιζε μαντολίνο. Ένας άλλος — ποῦ κάθεται άποκάτω μου, στὸ άλλο πάτωμα — έπαιζε βιολιντσέλο. Καί για να συμπληρωθῆ ὄλο τὸ κοντσέρτο ένας δίδασκαλιστής — ποῦ κάθεται στὸ πλαινό δωμάτιο — έγγυμαζότουνε στην εκκλησιαστικὴ μουσικήν. Φαντάσου τώρα αν έμπορούσα έγώ μέσα σε τέτοιο κοντσέρτο να γράψω λατινικό θέμα!... Τάφηκα τὸ λοιπὸν καί βγήκα. Καί σκέφτομαι τώρα ν' άλλῶς δωμάτιο, για να μπορῶ να διαβάξω με ήσυχή... Τί να κάμω;...

— Μά, έκαμα να τού πῶ, ή μουσικομανία αὐτῆ έχει καί τὰ καλά της...

— Ναι, φίλε μου, ναί... μου λέει. Μά πᾶμε λίγο πάρα πέρα γιατί δῶ με βούρλισε ή «Φιλαρμονική» ποῦ κάνει πρόβες!... Καί ἄλήθεια είχαμε κάτση κατ' από τὸ καταστήμα τῆς «Φιλαρμονικῆς» πρᾶμα ένοχλητικὸ για τὸ φίλο μου, ὄχι ὄμως καί για μέ. Εἰς τούς Κερκυραίους δέ καί ευχάριστο είνε κάποτες τούτω. Καί αὐτῆ τῆν ὄρα μάλιστα κάμποσοι φιλόμουσοι ήταν συναγμένοι άπουκάτω καί άκούανε τῆ πρόβες.

Τόση είν' ή άγάπη τού Κερκυραίου για τή μουσική! Καί ὃ φίλος μου άπεναντίας ήθελε να φύγομεν. Εφύγαμε λοιπόν. Καί καθώς προχωρούσαμε τού ἔλεγα στὸ δρόμο:

— Ἄλήθεια μεγάλην άγάπη στην μουσική δῶ στην Κέρκυρα. Καταναίει μανία. Κοντὰ ὄλοι οἱ Κερκυραῖοι, πρέπει να ζέρης, ποῦ ζέρουνε ένα ὄργανο καί ὄλοι χωρὶς εξαίρεσιν τραγουδᾷν. Έσᾶς τῆ ζένους αὐτοσᾶς πειράζει ενῶ έμᾶς μᾶς εύχαριστεῖ.

Ἐτσι έσυννηθίσαμε. Έσεῖς έσυννηθίσατε άλλωδως. Καθ' ζεύρεις ποῦ κανένα μέρος στην Ἐλλάδα δέν έχει τόση άγάπη στην μουσική, ὄση ή Κέρκυρα;

— Ναι. . . Ἄλλά. . .

— Τί ἄλλά; είνε, ενόχλησι, θά πῆς, στην άρχή. Τὸ καταλαμβαίνο. Μά θά συννηθίσης καί σὺ με τὸν καιρό. Ὅσο για να άλλῶς ζωμέτιο δέν στὸ γυμβουλεύο, ὄπου καί αν πᾶς στην μέση κοντσέρτου θά βρεθῆς. Σ' άλλο δωμάτιο μπορεῖ να βρεθῆς καί χειρότερα! . . . Ποίος ζέρει; . . . Μῆ φοβάσαι ὄμως, γιατί καί σὺ σε καιρό θά κατακτηθῆς κάνοντας τὸ λατινικὸ θέμα σου να τραγουδᾷς, καθώς κανε οἱ Κερκυραῖοι, κανένα κομματάκι από τὸ «Ριγολέτο» ή τῆν «Τραβιάτα!» . . . Καί περιπατῶντας τῆ Γαρίτσα θά κυττάξης τὸ θεϊκὸ λιμάνι, τραγουδῶντας τὸ μέρος εκείνο τῆς «Τόσκας» ποῦ ὄλοι άνεξαίρετως οἱ Κερκυραῖοι τὸ ζέρουνε:

« Μίο βόγιο ντιμισπεράτοοο! . . . »
Μῆ φοβάσαι. Ἐτσι θά γένῃς καί σὺ! . . .

Ὁ Κερκυραῖος ὄταν τού δώκῃς μουσική, άλλο τίποτος δέν θέλει.

Τρώει, κοιμάται, περιπατῶν με τή μουσική στὸ στόμα.

Τόσο ὃ άριστοκράτης, ὄσο καί ὃ έργατικός.

Καί τῆ χειρότερης στιγμῆς τῆ ζωῆς του, ή μουσική δέν τού λείπει. Δέν μπορεῖ, είνε εντελῶς άδύνητο, να τού λείψῃ! . . .

Ὅλα τὰ παιδιὰ τού δρόμου, τὰ παιδιὰ ποῦ κάνουνε θελήματα, οἱ λυστροί, ὄλα ζέρουνε καί από να δυὸ κομματάκια από τήν «Κάρμεν», τήν «Τόσκας», τὸ «Ριγολέτο», τῆ «Μανόν», τήν Τραβιάτα», τήν «Καβαλερία» καί τὸ «Δοεγκριν» άκόμα! . . .

Μάλιστα! Μίαν ήμέρα είδα ένα παιδί ποῦ ήγαίνει να φέρῃ μία δεκάρα κρασί τού μαστόφότου τού τσγγάρη, καί τραγουδάε, συνοδούντος τὸ τραγουδι του με τὸν ήχο ποῦ κανε ή δεκάρα άπάνω στην μποτίλια! . . . Καί τί έτραγουδάε;

« . . . ὦ τίνιο! . . . »

Ἦτανε κομματάκι από τὸ «Δοεγκριν»! . . . (Κέρκυρα) **Φῶτος Γιοφύλλης**

Η ΠΕΡΙΔΙΚΟΜΑΤΑ

Ποῦ πᾶς, περδικομάτα μου, κατά 'ς τὸ με- [σημέρι,

Ποῦ σε λερώνει ὃ κορνιαχτός καί σε μαυ- [ρίζε ὃ ήλιος;

Ἐτὰ φουντωτὰ τὰ δένδρα μου να ξεποστᾶ- [σης έλα,

Νὰ πιῆς άπ' τῆ βρουσούλα μου, να πάρης [λιγν άνάσα,

Νὰ ξεπλάωθῆς 'ς τούς ἴσκιους μου ὄσο να [πέστ' ή κήφα

Κι' ὄσο να πάρῃ τὸ δροσιό, καί ὄστερ' αν θέ- [λης φεύγεις,

Κι' αν θέλῃς πάλι κάθεσαι καί μοῦ βοηθῆς [ς τὸ θέρο

Ὅσο να ἴσκιώσουν τὰ ριζὰ καί να μᾶς πιάκ' [ή νύχτα,

Νὰ πᾶμε 'ς τήν καλύδα μου να κοιμηθούμε [άντάμα,

— Έγώ εἶμαι κόρη τού βουνοῦ καί τσέλιγγα [κοπέλλα,

Τὸν κάμπο έγώ δέν τὸν φτουρᾷ καί κλιῶ [νερό δέν πίνω.

Δέν εχεράκωσα ποτὲ ὄρεπάνι έγώ για θέρο, [Δέ νοιώθω άπό χερόλαβα,

Να πῆγω γάλα [νοιώθω

Νοιώθω ν' άρμῶ τὰ πρόβατα, να σαλαγάω [τά γόδια,

Βρωμοκαμπίτης δέ θά ιδῆ τὸ άμύλευτο κορμί [μου,

Ἐ τὰ κορφοδούνια θ' άνεθῶ, ποῦ δέ ζαρι- [ζει ὃ ήλιος,

Πῶχει τῆ στρουγγα ὃ τάτας μου, ποῦ ν' ή [πολλές ή στάνες,

Ποῦ νε τὰ κέδρα τὰ ψυλά καί τὰ νερά από [χιτόνια,

Ποῦ βγαίνει ή πετροπερδिका καί κπλαϊδεῖ [τὸ τάχυ,

Τὸ γόμα ὃ πετροκότσουφας, τ' άπόδραδὸ ή [τρυγόνα,

Κι' αν με λερῶσῃ ὃ κορνιαχτός καί αν με [μαυρίσῃ ὃ ήλιος,

Ἐ πάννου εκει θά να νιφτῶ 'ς τὸ κρῦο νερό [τῆς βρύσης,

Ἐ τὰ γρέκια 'ς τὰ προσκάνια μου να γέρω [ν' ανασάνω,

Θά να βοηθῶ 'ς τ' άρμεγμα τού γέρου [μου πατέρα,

Καί αν νυχτώσουν τὰ βουνα καί πάρ αὐτός [ς τὸ σκρό,

Τ' άδράχτι, ή δρούρα καί ὃ άργαλειός μ' ά- [καρτεροῦν έμένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Συμβουλή φίλου, συμβουλή τού Θεού.

Γερμανική παροιμία

Ποτὲ δέν λείπει ή ευκαιρία σε κείνον ποῦ θέλει να κάμῃ τὸ κακό.

Ἰταλικαὶ παροιμίαι

Μὲ άπρόθυμα λαγωνικά δέν γίνεται καλὸ κυνήγι.

Βαυαρική παροιμία

Αἱ άνευ προκίδς ὄραια εύρίσκουν μάλλον έραστὰς παρὰ συζύγοις.

Καταλανική παροιμία

Οὔδεν κοινότερον τού ὄνοματος τού φίλου καί οὔδεν σπανιώτερον τού πρᾶγματος.

Τὸ ψωμί τού γάμου στοιγίζει άκριβὰ σ' εκείνον ποῦ τὸ τρώγει:

Ποτὲ δέν ὑπῆρχε δόξα χωρὶς φλόνο.

Φλωρεντιανὸν λόγιον

Η ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Περνᾷ ή βάρκα μου στην πέτρινη άρογαλιά ποῦνε στενώτατα καί σὰ χριστὸ έρημοπάτι καί πίσω τοίχοι στῆθηκαν τὰ βράχια τὰ σταχειτὰ.

Περνᾷ ή βάρκα μου μέσ' τὰ κατάδαθα νερά μὲ χεμωνάτικην αὐγὴ κοντὰ στὰ βράχια, περναίε: υνάντος άνάμεσα στὰ τυχερά.

Στὸ μονοπάτι ποῦ τὸ ρήμαζε θανατικὸ έρχεται, στέκει, περνᾷ καί από κανένα δέντρο γυμνὸ, δέντρο ψηλὸ, δέντρο μοναχικό.

Καί ἀς μῆν' έχ' ή βάρκα μου τὸν άνεμο καλὸ λιμνῶνας δέν εφάνγηκε οὔδε άραξοδόλι! Δέ θέ ν' άρᾶξ' ή βάρκα μου από στῆνον γιάλο.

Φυσᾷ βορριᾶς ὃ τσουχτερός ὃ παραπονεμένος, ποῦ να χωθῶ να σβώλιαστώ στῆς βάρκας μου τὸν [πάτο;

Παγῶνω μεσ' στῆς γουῆνες μου βαρετὰ κουκουλωμένους.

Εἶνε μία χώρα πίσω στὸ βουνὸ γλυκειά, γιατί είνε άφισμένη, λάμνε, να τῆνε φτάσουμε πουρνὸ καί ή ὄρα είνε παρασμένη.

Βασίλισσα στὸ κάστρο τὸ τρανὸ βαστούσανε φυλακωμένη μ' ελπίδα να παιδάκι γαλανό, χαρά για τήν εξορισμένη.

Καί καί ποῦ τῶθρασε τὸ μικροῦλὸ ή Πόλι πῶς έτουρκεψε μαθαίνε: καί πέφτει άπ' τὸ κάστρο τὸ ψηλὸ με τῶ παιδι ἄγκυλοισμένη.

Νεκρὴ ν' ή λιμνη καί ἔχουνε πεθάνει τὰ νερά καί λάμνε κάποιος ποῦν' άφιλητος, καί ζῶννε λαλῶντας μόνα τους τὰ λυπημένα τὰ κουπιά.

Στοιχεῖ, άνεῖρατα καί ἴσκιου μέσα στην σπηλιὰ σπριάζονται, άνάθωρον, σμίλωνε καί λούζουνη γυρᾷ ή βάρκα φεύγοντας άπ' τήν άρογαλιά.

Τού ήλιου, άντικρυ, μαυρίζουνε τὸν έρχομὸ τὰ σύννεφα ποῦ τὰ συνάξανε τ' άγέρια χαραξίε: μᾶρα κάτασπηρ 'ς' εν άνοιγμα χλωμὸ.

Εἶνε μία χώρα πίσω στὸ βουνὸ γλυκειά, γιατί είνε άφισμένη λάμνε, να τῆνε φτάσουμε πουρνὸ καί ή ὄρα είνε παρασμένη.

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Ἐάν πᾶν έτος τὰ δένδρα αὐξάνουσι κατὰ τὸ έυλόδως μέρος τού κορμού, ὄστις μεταξὺ εντερνώδης καί φιλοῦσ' ποσπλαμβάνει: ζυλώδωθ' επάύξῃσιν, σχημηκτίων κανονικὸν δακτύλιον.

Ἡ ήλικία παντὸς δένδρου, προσδιορίζεται έκ τού ἀριθμοῦ τῶν δακτυλίων τού κορμού τερνομένων ὀρίζοντιως.

Ἡ κατ' έτος αὐξήσις τού ζυλώδους μέρους ή δακτυλίου τῶν δένδρων, καθιστᾷ νεκρούς τους δακτυλίους τῶν προηγουμένων έτών. Τὸ φαινόμενον φαίνεται μεν άπίθχανον, άλλ' είνε άλήθες, καί προς βεβαίωσιν ὃ άμφιβάλλον ἄς παρατηρήσῃ, ὅτι δένδρα, κοιλασθέντος τού κορμοῦ, εξακολούσουν αὐξάνοντα προς τήν περιφέρειαν τού κορμοῦ.

Εἶδη τινα δένδρων, ὡς ὃ φοινίξ, ή Πιστακία, ή συκῆ κτλ., δέν παράγουσι καρπούς ή σπόρους, διότι: έλλείπει τὸ ἄρρεν προς γονιμοποίησιν.

Ἐνια φυτὰ καίτοι υπάρχει τὸ ἄρρεν εἶναι άγονα: ταῦτα ὃ λαός ὀνομάζει «άναμάταις» καί εξαχνγάζει: προς παραγωγήν διά τού έμβολιασμοῦ.

Δυὸ παραφυάδες ή κλάδοι ενός δένδρου, εἰν εκφλοιωθῆσι μερικῶς καί τὰ σημεῖα τῆς εκφλοιώσεως προσαρμοσθέντα προσδεθῶσιν, αφεύκτως διά τῆς φλοιοφυίας θά συνδεθῶσι διαρκῶς. Τὸ φαινόμενον παρατηρεῖται επί νεαρῶν κλάδων δένδρων, ἰδίως τῶν ρητινωδῶν, πεύκης, ευκάλυπτου, ὄτε εκ τῆς φυσικῆς ενώσεως άποτελεῖται ενιαῖος κορμός από τού σημείως τῆς ενώσεως καί άνώθεν. Ὅ τρόπος οὗτος χρησιμοποιεῖται, σπανίως ὄμως καί τεχνικῶς επί τῶν ὄπωροφόρων δένδρων παρὰ τῶν δεινδροκόμων.

Τὰ δένδρα προσβάλλοντα, ὡς οἱ άνθρωποι, από πολλάς νόσους, εις πολλάς δέ τοιαύτας ασθενείας ή θεραπεία γίνεται ὄπως εις τούς ανθρώπους. Οὔτω π. χ. εις τούς αναμικούς χορηγεῖται έσωτερικῶς ὃ γαλακτικὸς ή κισρικὸς σίδηρος, παραμοίως καί δένδρα παθόντα εκ γλωσσώσεως (κιστρνοφύλλιασμα), άποκτῶσι τήν υγείαν, εἰν έμποτισθῶσι διά διαλύσεως θειικοῦ σιδήρου (κοινῶς βιτριολιοῦ) εις ὕδωρ.

Ἐν Ευλοκάστρω. **Ι. Π. Σ.**

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΠΕΣΟΝΤΑΣ

Εδείς ποῦ με τὸ αἷμά σας ποτίσατε τὸ χῶμα τῆς σκλαβωμένης μας τῆς γῆς ὅπου στενάξ' ἀκόμα.

Εδείς ποῦ λημονήσατε καθ' ἄλλη σας φροντίδα καὶ θύματα γυνήκατε στὴ θόλια τῆ πατρίδα.

Εδείς ποῦ πολεμίσατε σὲν ἄγρια λιοντόρια κ' ἐνδόξως σκοτωθήκατε γενναῖα παλληκάρια.

Κοιμηθῆτε εἰς τὸ ἐλαφρὸν Μακεδονίας χῶμα καὶ κάθε Ἑλληνας καρδιά κ' Ἑλληνοπούλας στόμα.

Τὸ νομά σας με παλιὸ αἶμα θὰ προφέρῃ με περφηάνεια θὰ γελᾷ κ' ἀπὸ καρδίας θὰ χαίρῃ.

Ὁ μολυμμένος ὁ βορρᾶς ποῦ καθαρίσθη τώρα στὴ σκλαβωμένη τῆ πτωχὴ βασιανισμένη χῶρα.

Τὰ μνήματά σας θὰ φιλή καὶ ὀρόσο θὰ τοὺς χυνοῖ νὰ ξεφυτρώδων πλατάνων ν' ἀνοίξουνε οἱ κρίνοι.

Εἰς τῶν πλατάνων τὰ κλαδιά θὰ κάθωνται τ' ἀπδόνια νὰ τραγουδοῦν λυπητερά τῆς νεότης σας τὸ χρόνια.

Ὅποιος διαβάτης κ' ἂν διαβῆ τοὺς κρίνους θὰ μωρῶν γόνυ θὰ κλίην με παλιὸ τὸ χῶμα νὰ φιλήσῃ!

Κ' ἡ θόλια ἡ πατρίδα σας τῆ νεότη σας θὰ κλάψῃ καὶ μὲς στὴν ἱστορία τῆς σελίδες θὰ σᾶς γράψῃ!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἰσμοῦ τοῦ Σουεξ.

Ἐξάγεται ἐξ ἐπισήμου ἐκθέσεως, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τομῆς τοῦ Σουεξ (1869) μέχρι τῆς σήμερον αἱ διαστάσεις αὐτοῦ ἐδιπλασιάσθησαν. Τὸ πλάτος τῆς πλατείας, τὸ ὅπουθεν ἀπὸ τοῦ 1869 μέχρι τοῦ 95 ἐμεινε 22 μέτρων διὰ τῆς διπλατυνσεως 1000 μέτρων ἀνὰ 10 γιλιόμετρα προήχθη εἰς 33. Ἀλλὰ διπλατυνσεὶς εἰς τὰ κερπύλα μέρη ἔγειναν διαδοχικὰ ἀπὸ τοῦ 85 μέχρι τοῦ 95 καὶ ἐπανελήθησαν τὸ 1904. Τὸ ἀρχικὸν βάθος τοῦ ἰσμοῦ ἀπὸ 8 μέτρων ἠδὲ τῆσθε κατὰ ἕν μέτρον τῷ 1888, καὶ τὴν ἔργαζοντο διὰ νὰ βελθύνῃ μέχρι 9.50 κατ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς διάρρους.

*

Ψωμί... ἀπὸ ψάρι.

Εἰς τινὰς ἐπαρχίας τῆς Ρωσσίας, ὅπου ὁ πῖτος ἔλειπε καὶ πᾶν δημητριακὸν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, κατέφυγον οἱ χωρικοὶ εἰς τὴν κατασκευὴν ἀλεύρου ἀποξηραίνοντες τὰ ὀψάρια τῶν γλυκῶν νερῶν, τὰ ὅποια εἴγον ἄφθονα, λειοποιούντες αὐτά.

Τὸ ἐκ τοῦ ἀλεύρου τούτου κατασκευασθὲν ψωμί εἶνε πολὺ καλόν, θρεπτικόν καὶ γευστικόν, κατάλληλον πρὸς τροφήν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν οἰκιολῶν ζώων.

*

Ἀκαριαία πρόδοδος πόλεως.

Πρωτοφανὲς γεγονὸς προόδου εἶναι ἡ τῆς Ἰωάννουσβουργ, τῆς γνωστῆς πόλεως τῆς Νοτίας Ἀφρικής. Ἐθμελειώθη τὰς 20 Σεπτεμβρίου 1886. Τὸ α' ἔτος εἶχε 3,000 κατοίκους, 26,000 τῷ 90· 102,000 τῷ 96. Ἡ τελευταία ἀπογραφή τοῦ 1904 εἶχε 156,000 κατοίκων, ἐξ ὧν 83,000 λευκοί.

*

Ἀλεργία... ζυθοποτῶν.

Εἰς τὸ χωρίον Γελτερκίνδεν, πρὸς τὴν Βασιλείαν τῆς Γερμανίας, οἱ ξενόδοχοι ἠδύνησαν κατὰ 10 λεπτά τὴν τιμὴν τοῦ ζύου. Τότε ὄλοι οἱ κάτοικοι συνεφωνήσαν καὶ ἀπέσχον τῆς ζυθοποσίας, ἐξαπαγκάσαν-

τες οὕτω τοὺς ξενόδοχους νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν κανονικὴν τιμὴν τοῦ ζύου.

*

Τὸ μέγιστον θωρηκτὸν τοῦ κόσμου.

Τὸ κατεσκευάσεν ἐσχάτως... ἡ Ἰαπωνία μεγαλειότερον ἀκμή καὶ τοῦ περιφήμου «Δρεδνόντ» τῆς Ἀγγλίας. Τὸ νέον θωρηκτὸν ἐκτοπίζει 19 χιλ. τόνους ὕδατος καὶ ἔχει ταχύτητα 21 κόμβων. Ὁ ὅπλισμός του ἐπιθετικὸς καὶ ἀμυντικὸς εἶνε ἐκτάκτως βαρῦς. Κατηργήθη ἡ συνήθης ἀίχμη τῆς πρύμνης καὶ κατεσκευάσθη κατ' ἄλλο σύστημα, τὸ ὅπουθεν θὰ τὸ προστατεύῃ καὶ κατὰ τῶν τρικυμῶν. Καὶ τὰ ἰστίξ του εἶνε νεωτάτου συστήματος.

*

Φοβερὰ καταστροφή αὐτοκινήτου.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα περὶ τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεφον εἰς Ρώμην ἐπ' αὐτοκινήτου ὁ ὑπάκουιστος τοῦ βασιλέως Β. Ἐμμανουὴλ μαρκήσιος Λαγκιάτου, μετὰ τῆς συζύγου του, ἐκ τῶν πριγκιπέων Κολάννα-Βαζερόνη καὶ τοῦ θερμικτοῦ μόνου. 14 χιλιόμετρα μικρὴν τῆς ποταμοῦσσε ἐπὶ τῆς γερύρας Καθένη ἠθέλησαν νὰ κάμψωσι ὅπως μὴ συγκρουσθῶσι πρὸς ἀμάξαν ἐπερχομένην. Ἀλλὰ προσέκρουσαν ἐπὶ τοῦ τειχώματος τῆς γερύρας. Εἰς τὴν συγκρούσιν ἡ κυρία ἐπετάχθη κατὰ κεφαλῆς κατὰ γῆς καὶ ἀμέσως σχεδὸν ἐξέπνευσεν ὁ μαρκήσιος ἐξετοξέθη εἰς τὴν παραλίαν μολυπιθῆς ὁ θερμικτῆς ἐσόθη.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐμχεν εἰς τὸ Κυρηναίον τὴν καταστροφὴν ἐσπευσε δι' ἄλλου αὐτοκινήτου μετὰ τῆς βασιλίσσης Ἑλένης εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος ἐσήκωσαν τὸ πτώμα τῆς μαρκησίως καὶ τὸ ἔφερον διὰ τοῦ αὐτοκινήτου τῶν εἰς τὴν πόλιν μετὰ τοῦ τρικυμῆτος συζύγου!

*

Τὰ χρώματα καὶ ἡ φθίσις.

Εἰς Γάλλος ἰατρός, ὀνόματι Μαγκά, συμβουλεύει τοὺς φθισικοὺς νὰ προτιμοῦν ἐνδύματα λευκά, διὰ νὰ δύναται νὰ εἰσχωρῇ εὐκολώτερον τὸ ἡλιακὸν φῶς καὶ ἰδίως αἱ γημικαὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, αἱ ὅποια ἐπιδρῶν σημαντικῶς ἐπὶ τῆς ζωογονήσεως τῶν κυττάρων τοῦ ὀργανισμοῦ. Μετὰ τὸ λευκὸν χεῶμα ἀξιόσπουτος εἶναι τὸ κυανὸν εἰς ὄλας του τὰς ἀποχρώσεις.

*

Στόλος ἀσφαλισμένος.

Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐσκέφθη νὰ ἀσφαλίσῃ τὸν στόλον τῆς εἰς τὰς μεγαλειτέρας ἀσφαλιστικὰς ἐταιρίας τῆς Ἀγγλίας. Ἡ πρωτότυπος αὐτὴ ἰδέα, ἥτις ἐξασφαλίζει τὴν Ἀγγλίαν ἀπέναντι οἰουδήποτε κινδύνου τῶν πολεμικῶν τῆς θὰ δημιουργήσῃ βεβιαίως τὸ ρεκόρ τῆς ἀσφαλείας, διότι εἰς ἑκατοστάδας ἑκατομμυρίων θὰ ἀνέρχεται ἡ ἀξία τῶν ἀσφαλισμένων.

Ἦδη συνήθη συμφορὰ μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως καὶ δύο ἀσφαλιστικῶν Ἐταιριῶν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν καλλιτέρων πλοίων, ἀξίας 250 ἑκατομ., διὰ τὰ ὅποια θὰ πληρῶνῃ ἀσφάλιστρα 500 χιλ. κατ' ἔτος.

*

Τὰ πορτοκάλλια εἰς τὴν Καλλιφορνίαν

Ἡ Καλλιφορνία τῆς Ἀμερικῆς, ὡς γνωστὸν εἶναι ἡ χώρα, ἡ ὅποια παράγει τὰ καλλίτερα καὶ τὰ πολυπληθέστερα γεωργικὰ προϊόντα, ἀπὸπειρα δὲ εἶχε γίνῃ πρὸς παραγωγήν καὶ σταφίδος ὁμοίως μετὰ τὴν ἰδιάνη μας, ἀλλ' ἀπέτυγεν.

Ἡ παραγωγή τῶν δωρικῶν, ἡ ὅποια τὸ 1891 ἀνῆλθεν εἰς 150 χιλιάδας τόννου, τὸ 1904 ἔφθασε τὰς 600 χιλ. ἐξ ὧν τὸ ἕμισυ εἶναι πορτοκάλλια, τὰ ὅποια κατακλύσκονται ὅλα σχεδὸν ἐντὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐλαχίστη δὲ ποσότης, μόνον 4 χιλ. τόννοι, ἐξάγονται.

*

Τὶ στοιχίζου μερικὰ ζῶα

Ἐνας Ἰνδικὸς ἐλέφας στοιχίζει 25 χιλιάδας φράγκα, φθάνει δὲ κάποτε τὰς 30 χιλ. καὶ τὰς 35 ἂν εἶναι Ἀφρικανικός. Εἰς καλὸς ἵπποπόταμος δύναται νὰ ἀγορασθῇ ἀντὶ 15 χιλιάδων φράγκων, εἰς Ἀφρικανικός λέων 5—7 1/2 χιλιάδων καὶ μίξ λέξινα, ὅπως καὶ μίξ τίγρις τῆς Βεγγάλης

4—5 χιλιάδας. Αἱ κάμηλοι μολοντοί χρησιμώτατοι, μόνον φθάνουν τὴν τιμὴν 2 1/2 χιλιάδων φράγκων.

*

Ἡλεκτρικὴ ψηφοφορία.

Εἰς τὴν Σουηδικὴν Βουλὴν εἰσήχθη νέον θεμασίον σύστημα ψηφοφορίας διὰ τοῦ ἠλεκτροτισμοῦ. Κάθε βουλευτῆς ἔχει πρὸ αὐτοῦ δύο κομβία ἠλεκτρικά, ἐν μὲ τὸ ναὶ καὶ τὸ ἄλλο μετὰ τὸ ὄχι. Πιεῖξε ὅπου θέλει ἐκ τῶν δύο καὶ εἰς τὴν κάλπην ὠθεῖται αὐτομάτως καὶ πίπτει εἰς τὸ ναὶ ἢ τὸ ὄχι τὸ σφικιδίον.

Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ψηφοφορίας ὁ Πρόεδρος πιεῖξε ἄλλο κομβίον καὶ ἐκ τοῦ μέρους τῆς κάλπης ὀρθὸν βάρυνε ἡ πλάστιγξ τῶν ψήφων, ἐξέρχεται ἠλεκτρικὴ φλῆξ προαγγέλουσα τὴν ἀποδοχὴν ἢ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως.

*

Πῶς ἀσπρίζου τὰ μαλλιά

Ὁ Μετςνικῶφ, ὁ μέγας φυσιοδίφης τοῦ Περσισμοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ ἐξήγει τὸ ἄσπρισμα τῶν τριχῶν ὡς ἐξῆς:

Μέσα εἰς τὰς τρίχας ὑπάρχει οὐσία τις χρωστικὴ, ἡ ὅποια ἐφ' ὅσον μένει ἐντὸς τῆς τρίχης προσδίδει εἰς αὐτὴν τὸ οἰκετὸν χεῶμα, ἂν ὅμως αὐτὴ ἀπορροφηθῇ ἀπὸ τὸ αἷμα τότε ἡ τρίχα χάνει τὸν χρωματισμὸν τῆς καὶ λευκαίνεται.

Τὸ τοιοῦτον συμβαίνει ὅταν δι' ἕνα ἢ δι' ἄλλον λόγον ἐξασθενήσου αἱ ρίζαι τῆς τρίχης, ἢ τὰ περιφερόμενα κύτταρα τοῦ αἵματος, τὸ λεγόμενον χρωμοφάγα ἀποκτήσου μεγαλειότεραν ἐνεργητικότητα, ὅποτε ἀπορροφῶν τὴν χρωστικὴν οὐσίαν τῆς τρίχης καὶ τὴν λευκαίνου.

Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ δυνατὸν νὰ γίνῃ καὶ ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος, ὡς λ. χ. ἐν μιᾷ νυκτί, ἢ καὶ εἰς ὀλίγας στιγμάς. Ἀναφέρεται ὅτι πολλάκις τρομακτικὸν ὄνειρον ἐπέφερε τὴν λεύκανσιν τῶν τριχῶν συγκινήσεις ἀφ' ἑτέρου ζωηρόταται θλίψεις, ταλαιπωρία δυνατὸν νὰ προκαλέσου τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν τῶν χρωμοφάγων.

Καὶ εἰς πλείστα ζῶα παρατηρεῖται τὸ τοιοῦτον. Τὸ ψῦχος εἰς πολλὰ μαστοφάρα ἐπιφέρει τὴν λεύκανσιν τῶν τριχῶν, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ζῶα τινὰ τὸν χειμῶνα εἶναι ἀχρόα ἐνῷ τὸ θέρος ἔχου μελαψὸν χεῶμα.

*

Ἀπολιθωθεὶς ἀνθρώπος

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει τὴν γυναίκα τοῦ Λὼτ ὡς μεταβληθεῖσαν εἰς στήλην ἄλατος τὸ γεγονός ὅμως τῆς ἀπολιθώσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὸ σπανιότατον εἰς τὴν ἱατρικὴν, συνέβη εἰς κάποιον δυστυχῆ Μπένδ, ὅστις ἀπέθανεν ἐκ βραδείας ἀπολιθώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν εἰς ἐν ἔλβετικὸν νοσοκομεῖον.

Ὁ Μπένδ εἶχεν ἡλικίαν 56 ἐτῶν, ἡ δὲ ἀπολιθώσις ἡ ἀποστέωσις του ἤρχισε βραδέα καὶ σταθερὰ ἀπὸ ἡλικίας 15 ἐτῶν Πρῶτον ἀπωστέωθησαν οἱ πόδες του, αἱ κνήμαι, οἱ μηροί, αἱ χεῖρες καὶ τέλος ὁ ἐγκέφαλος, ὅποτε ἐπῆλθε καὶ ὁ θάνατος.

*

Οἱ θάνατοι ἐκ φθίσεως

Ἐκ τελευταίας Ἰταλικῆς στατιστικῆς προκύπτει, ὅτι ἡ θνησιμότης ἐκ φθίσεως εἶναι μεγαλειτέρα εἰς τὰς πυκνοκατοικημένους πόλεις παρὰ εἰς τοὺς ἀραιούς πληθυσμούς.

Εἰς πόλεις ἐχούσας πληθυσμὸν ἀπὸ 100—492 χιλ. κατοίκους οἱ ἐκ φθίσεως θανόντες ἀνῆλθον τὸ 1904 κατὰ μέσον ὄρον εἰς 34 ἐπὶ 10 χιλιάδων κατοίκων· εἰς πόλεις ἐχούσας πληθυσμὸν 30—100 χιλ. ἡ θνησιμότης ἦτο 32· εἰς πόλεις 20—30 χιλ. ἦτο 30· εἰς πόλεις 10—20 χιλ. 26 καὶ εἰς χωρία 1000—5 χιλ. κατοίκων ἡ θνησιμότης ἐκ φθίσεως ἦτο μόνον 20.

*

Τὸ εὐχάριστον

Διδάσκαλος — Γιάνκο, ἡμπορεῖς νὰ μοῦ εἰπῆς κανένα πρᾶγμα ποῦ σε ἔκαμε νὰ εὐχαριστῆς ἐφέτος; Γιάνκος (χωρὶς διαταχῆν). — Μάλιστα. Διδάσκαλος: — Λοιπὸν λέγε. Γιάνκος: — Ὅταν εἶς ἐσπάζεσαι τὸ πῶδι καὶ μέναις στὸ σπῆτι δύο μῆνες καὶ δὲν ἐργάζεσαι στὸ γελοῖο...

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἐλεῖθε ἀκόμη καὶ τοὺς πτωχοὺς οἵτινες καταλαβάνονται ἐνίοτε ὑπὸ ἀνυπομονησίας καὶ ὀργῆς. Σκεφθῆτε, ὅτι εἶναι πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα δι' ἕνα δυστυχῆ νὰ ὑποφέρῃ ὅλας τὰς ἀθλιότητας ἐν τῇ τρώγλῃ του ἢ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, ἐνῷ εἰς βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν διέχονται ἄνθρωποι καλοενδεδυμένοι καὶ καλοσφραγισμένοι. Σίλλιο Πέλλικο.

*

Ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι πλέον ἔρωσ ὅταν χρησιμεύῃ εἰς κατὶ.

*

Πρέπει νὰ ἤξευρη κανεὶς νὰ ἐκλέγῃ τοὺς φίλους του καὶ πρὸ πάντων τοὺς ἐχθρούς του. Ἐκ τῶν τοῦ

Ἀλδέφρου Γκινῶν.

*

Ἡμισυπομνηόμενα αἱ γυναῖκες μετὰ ἀντεκλιτὰ φεύγου πολὺ ἀπὸ τὸν σκοπὸν πρὸς τὸν ὅπου δὲν κάμνου τούτο.

«Ἡ πεῖνα ἡ ἀκέραια, εἶπεν ὁ Montaigne εἶναι σφοδρότερα τῆς ἐν μέρει ἰκανοποιηθείσης».

Ἀδὸλφὸς Ρικάρ.

*

Ὁ φθῶνος εἶναι ἡ σηπεδὼν τῶν ὀστέων.

Τῆς Βίβλου

*

Ἡ πρώτη καὶ σπουδαιότερα ἀρετὴ τῆς γυναῖκος εἶναι ἡ μειλιχίότης.

Ρούδω

*

Αἱ ἐριδες μεταξὺ φίλων διατηροῦσι τὴν φιλίαν.

Ρόζας

*

Πάντοτε πρέπει νὰ ἀφίην κανεὶς νὰ παρέρχηται μία νύκτα, πρὶν ζητῆσαι νὰ ξεπλύνῃ τὴν προσδολῆν ἧμισ τοῦ ἐγένετο τὴν προτεραίαν.

Ναπολέων ὁ Μέγας

*

Ἐνάρετοι γυναῖκες εἶναι μόνον αἱ στερούμεναι φυσικῶν θεληγῶν.

Συδρ

*

Ἐστω ἐν ταῖς καρδίαις μας καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων μας τὸ ἀξίωμα ἐκείνου τοῦ ποιητοῦ: «Ἄ! τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, δὲν μοι εἶναι ξένον!»

Γκιργῶ

*

Ὁ ἔρωσ δὲν ἔχει ποσῶς ἡλικίαν, εὐδοκίαια πάντοτε ἐν τῇ γενέσει του.

Παδῆλ.

*

Τὸ τάλαντον μορφοῦται ἐν τῇ μονώσει, ὅ δὲ χαρακτῆρ ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας.

Γκρίτε

*

Τὴν γοῆσιν νὰ κάμνετε ἔρωτος ὅπως εἰς λιτοδίαιτος ἄνθρωπος οἶνον, ἀλλὰ μὴ γίνεσθε μέθυσοι.

Ἀλφρέδος δὲ Μυσσῆ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΦΩΤΟΣΤΕΦΑΝΟΙ

Παρατηρήθη πολλάκις, ὅτι ἄτομα νευρασθενικά, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἀσθενείας των, ἐκπέμπου ἐκ τῆς κεφαλῆς των καὶ ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἠλεκτρισμὸν ἐν εἶδει φωτοστεφάνων, ὁρατῶν πολὺ καλὰ εἰς τὸ σκότος.

Ὁ ἰατρός Κάρολος Φερὲ ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν περίπτωσιν νεαρῆς τινοσ, λίαν νευροπαθοῦς, ἡ ὅποια διακούσης τῆς κρίσεως τῆς ἡμιρανίας, εἰς ἣν συχνὰ περιεπιπτε, ἐφωτίετο πῆρξ τῆς κεφαλῆς τῆς ὑπὸ φωτοστεφάνης καὶ ὅταν ἡ κρίσις ἐτελείωνεν, ἐξφανίζετο καὶ ὁ φωτεινὸς οὗτος στέφανος. Καὶ αἱ χεῖρες δὲ ἐφάνοντο φωτεινῆ, τοῦ δὲ φαινόμενου τούτου προηγέτο πάντοτε ἀπώλεια τῆς ζωηρότητος τοῦ χεῶματος τῆς ἐπίδερμίδος. Ὁ αὐτὸς ἰατρός ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ, εἰς ἄλλην νευροπαθῆ γυναίκα τὸ αὐτὸ φαινόμενον τῆς φωτοστεφάνης.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΑΝΔΡΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΟΥ

— Βενέδικτε φεύγα απ' εδώ — είπεν ο σύντροφός του. Και όλοι καταθέτοντες τὰ συνέργα τους κατέφυγον όπισθεν λοφίσκου δια να φυλαχθούν. Έντός όλίγου ή ύπόνομος έξερρηγνύετο εκεί πλησίον με έλαφρόν νέφος καπνοῦ. Είς την είσοδον του χωρίου είχαν συναθροισθῆ πολλοί χωρικοί δια να ίδουν τὸ θέαμα.

— Λοιπόν; Οχ πάς στο πανηγύρι απόψε; Τί λές; — Ηρώτησεν ο σύντροφος τὸν Βενέδικτον. Έγω προτιμῶ να περάσω τῆ γιορτῆ στο χωριό.

— Έγὼ θὰ πάω — απήντησεν ο Βενέδικτος. Έπειτα δὲ ἐπρόσθεσεν: — Αν θὰ ἐρχόσουν και σὺ θὰ ἐπῆγαινα με περισσότερη εὐχαριστήσια...

— Νέρθῶ; Και τί να κάμω; Πολὺς κόσμος, πολλὰ σκοτοδρα... Τί να κάμω να πάω. Αὐτὰ εἶπε και δὲν ἔκαμε κανένα υπαινιγμόν δια τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενε ἐκ φόβου μή ο σύντροφός του τὸν περιγελάσῃ.

Μετ' όλίγον ἡ ἐργασία ἐτελείωσε και ἔγινεν ἀλλαγῆ τῶν ἐργατῶν. Ο Βενέδικτος ἐπῆγε σὺν περιπτέρων, ἐπῆρε ἕνα φακάρει ειδικόν τὸν μετακλυτῶν και δὲν ἐπέστροφεν εἰς τὸ Συμπιάχο, ἀλλὰ ἐπῆγεν ἐκεῖ κοντὰ εἰς ἕν ξενοδοχεῖον και ἔφαγεν.

Έπειτα ἤρχισε τὸν δρόμον του. Πρῶτα ο δρόμος ἦτο ἄσπρος, γερμάτος σκόνῃ ἀπὸ τὰ πολλὰ κάρρα ποῦ περνοῦν δια τὰ ἔργα. Και εἰς τὸ βάθος ο ποταμός Ἀνιένης με τοὺς μύλους του με τὰ ἐκατέρωθεν τῶν ὄχθῶν δενδρόλλια, με τὰ ἀδιάκοπον μουρμουρισμόν του ἔδιδε ζωὴν εἰς τὴν σιγῆλὴν ἐσπερινὴν φύσιν.

Ἦτο μέγα τὸ ἔργον του. Ο ποταμός δὲν θὰ ἀπετέλει πλεον ρεῦμα γαλανόν και πράσινον, μεταξὺ τῶν δένδρων τῆς ὄχθης, ἀλλὰ θὰ ἀφινε ξηρὰν τὴν κοίτην του, και θὰ ἀνεβιάζετο πρὸς τὸ ὄρος δια να κατέλθῃ ἔπειτα ἐν ὀρμητικῶ καταρράκτη μεταβαλλόμενος εἰς δυνάμιν κινητήριον. Ἦτο εὐχαριστήμενος ο Βενέδικτος, διότι εἰργάσθη και αὐτός. Κάθε ἄνθρωπος, ἀναμειγνύμενος ἔστω και κατ' ἐλάχιστον εἰς ἕν ἔργον εὐχαριστήριον, τὴν ὑπερηφανείαν τοῦ μεγάλου ἔργου, τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἦτο ο ἐλάχιστος ἐργάτης...

Έπειτα τὸν κατέλαβον πάλιν αἱ μαῦραι σκέψεις του, αἱ μελαγχολικώταται και ἀπαίσιαι σκέψεις του. Με τὴν δυστυχίαν του δὲν εἰμποροῦσε να συνηθίσῃ. Μόνον οἱ μεγάλοι κύριοι, οἱ εὐτυχεῖς, ἐκείνοι ποῦ ἔχουν τὴν ψυχὴν τελειοποιημένην και λεπτήν, οἱ ὅποιοι βαρύνονται ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις, εἰς τοὺς ὁποίους κάμνει κακὸν ἡ ὑπερβολή, μόνον αὐτοὶ γνωρίζουν να προσοικειώνται με τὴν δυστυχίαν και να εὐρίσκουν εὐχαριστήριους τὸν πόνον.

Απὸ δύο ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθη εἶνε δυστυχής. Όλίγον μετὰ ταῦτα ἔχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ σύνταγμα ο Γκίγκη και αὐτὸς ἦτο ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του, ῥίψας τὰ βλέμματά του κατὰ τῆς συζύγου τοῦ Βενέδικτου. Και ἡ Κατερίνα ἐφαίνετο με τὴν στάσιν τῆς πιστοποιούσα ὅσα ἔλεγον τὰ κακὰ στόματα περὶ αὐτῆς.

Ο Βενέδικτος ἠσθάνετο τὴν ψυχὴν του κατατροχυμένην ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτὸ και σιωπηλῶς ὑπέμενε. Και ὄλοι ἐγελοῦσαν ὀπισθεν του. Αὐτὸς ὄλα τὰ ὑπέμενε, διότι τὴν ἠγάπα, τὴν ἐλάτρευε τὴν σύζυγόν του. Και εἰργάζετο σὺν κατὰδικὸς ἀπὸ τὸ πρῶτ ἕως τὸ βράδου ἢ ὄλην τὴν νύκτα μὲσα στὰ μεταλλεῖα δια να κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Επῆγε και εἰς τὰ ἔλη, στὴν παραθαλασσία και εἰργάσθη, ἐνῶ δὲ πλείστοι ἀπέθαναν ἐκ τῶν πυρετῶν, αὐτὸς ἐπέστρεψεν, ἀλλ' ἔξην-τλημένος φοβερά ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἀσχημότερος ἀποκτηνημένος ἐντελῶς ἀπὸ τὴν κόπῳσιν, τὸν πυρετὸν και τὸ πολὺ κινῖνο... Η Κατερίνα ἦτο κακῆ, ἀλλ' ἦτο σποδωράϊα...

φαλλο στὸ αὐτί. Όλοι με ὄπλον μακρόν, με τὸ ὅποιον θὰ ἐπυροβολούσαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἐκκλησίας ἐν κύκλῳ και ἐν ἀλαλαγμοῖς.

Και αὐτὸς θὰ ἐπαρουσιάζετο στο χωριὸ κακοντυμένος, με τὸ φακάρει ἀντὶ τουφεκίου και χωρὶς ἄνθη! Δὲν ἦτο ἀληθινὰ ο πόνος προσωποποιημένος μέσα σ' αὐτὴν τὴν χαράν; Μέσα εἰς τὸ στήθός του ἠσθάνετο μιὰ μακχιαρά, ἡ ὁποία τοῦ ἐπλήγωσε τὴν καρδιά. Η σύζυγός του ἦτο ἕνα ἄνθος, μιὰ πεταλούδα ὠραία, ἀλλὰ κακῆ. Οχ τῆς ἤξιζεν ἡ φυλακή, τὰ μεγαλῆτερα ἴσως κακά, ἀλλὰ ἦτο ὠραία και ἔφθανε να τὸν παρατηρήσῃ μόνον κατὰ πρόσωπον με ἔκεινα τὰ λαμπερὰ μάτια... Δὲν ἠμποροῦσε και να τὴν ἀφήσῃ γιατί εἶχεν ὀρκισθῆ ἐνώπιον θεοῦ και ἀνθρώπων, ὅτι θὰ τὴν ἔχη σύζυγόν του ἰσοθίως...

Και λησμονῶν ὄλα, ἤρχισε να τραγουδᾷ ἕνα παλαιὸ τραγουδάκι, τὸ ὅποιον πολλὲς φορὲς τῆς τὸ εἶχε κάμῃ σερενάτα:

Σὺν μαῦρον χιὸν πῆσον ἀπὸ τὸ οὐρανὸ Σὺν τὸ ποῦλῃ πετάξῃ χωρὶς πτερὰ Σὺν ἴλιος βγῆ τῆ νύκτα, ἀγάπη μου γλυκεία, Τότε και γὼ θὰ σὲ λησμονήσω...

Τοῦ ἔκαμε κακὸν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, ποῦ τοῦ ὑπενθύμιζε χαρούμενες στιγμῆς. Αὐτὸς ἔμενε πάντοτε πιστὸς εἰς τὴν Κατερίνα, περισσότερο και ἀπὸ αὐτὸ τὸ σκυλὶ ποῦ τὸ δέρνει ο κύριός του κι' αὐτὸ τὸν γλύψει. Ἐφ' ὅσον ἔχει καρδιὰ και ζωὴ ἤθελε να τὴν ἀγαπᾷ. Ο θάνατος θὰ ἦταν τὸ τελευταῖον. Όλην του τὴν ζωὴν θὰ τὴν περνοῦσε ἔτσι; Τί να ἔκαμε δια να ξεπλύνῃ τὸ αἶσχος; Τί εἶχε κάμῃ; Ἀπλούστατα ἦτο δειλός. Εἶχε πίσῃ μιὰ μέσα ἀπὸ τὸν λαμόν ἕνα συγχωριανόν του και πρὸ' ὀλίγον θὰ τὸν ἐπυνγε, γιατί ἠθέλησε να τὸν πειράξῃ με κάποιον τραγοῦδι, ἀλλὰ τὸν Γκίγκη δὲν τὸν εἶχε πειράξῃ διόλου.

Ἦτο δειλός. Μίαν νύκτα ἄφρησε τὴν ἐργασίαν του και περιεπάτησε τὸσον πολὺ δια να ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του, ὅστε τοῦ ἐμάτωσαν τὰ πόδια. Και ὅταν στο κοσβάτῃ του, τὸ ὅποιον τοῦ ἐφαίνετο ἀπὸ ρόδα και ἄνθη τοῦ Ἀπριλίου, ἐπηγύπνει μετὰ ἱερὰς ἀγάπης εἰς τὴν κοιμωμένην σύζυγόν του, εἰς τὸν δρόμον ἠκούσε τὸν Γκίγκη να τραγοῦδῃ ἕνα ἔρωτικό τραγοῦδι. Η Κατερίνα ἀνετινάχθη ἀπὸ τὸν ὕπνον της εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τοῦ Γκίγκη. Ο Βενέδικτος ἔκαμε πῶς κοιμᾷται...

Ο Θεὸς να τὸν βοηθήσῃ. — Παναγία μου ἐγὼ ἤμουν πάντα καλός, πάντα θεῖος, δὲν ἔκαμα κανενὸς κακό, γιατί με τιμωρᾷτε ἔτσι;

Ο Θεὸς να τὸν γλυτώσῃ. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐλπίς του, ἡ ὁποία τὸν ὠδήγει πρὸς τὸ βουδὸ ψηλά, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας. Στὴν ἀρχὴ ἐπεριπατοῦσε με δισταγμόν, ἔπειτα ὄμως τὸ βῆμά του ἔγινε σταθερὸν, ταχύ, σὺν να ἐφοβεῖτο μήπως ἀργῆσῃ. Ἦσθάνετο τὴν αἴγλην τοῦ φωτός τῆς πίστεως μέσα στὴν ψυχὴν του. Πῶς; Δὲν ἐγνώριζεν. Ἀλλ' ἦτο βέβαιος, ὅτι ο Θεὸς θὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ο Θεὸς ἀγαπάει τοὺς ταπεινοὺς και κρατεῖ πάντα ἐπάνω τους τὰ μάτια του — τοῦ εἶχεν εἰπῆ μιὰ φορὰ ο παπὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐφθανεν ἡδὴ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἤκουεν ὀλίγον συγκεχυμένως μακρόθεν τοὺς ὕμνων τῶν προσκυνητῶν. Ἀνεπόλησεν εἰς τὴν φαγκασίαν του τὴν ἐκκλησίαν ὀλοφώτιστον, με τὴν πανηγυρικὴν αἴγλην της και τοὺς πιστοὺς προσκυνητὰς ἑορτασίμως ἐνδεδυμένους... Κανεὶς δὲν ἔπρεπε να κοιμηθῆ ἐκείνην τὴν νύκτα.

Η πανηγυρις ἐν τούτοις εἶχεν ὄλον τὸν ἐπιβλητικὸν χαρακτήρα ἰσοῦς ἐορτῆς ὄχι θόρυβος, ἀλλ' ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς ὕμνων και προσευχῶν ἀνεδιδετο ἐκ τοῦ νασοῦ. Και αὐτὴ ἡ ρυθμικὴ βοῆ τῶν ὕμνων παρετείνετο ἀδιάκοπος, μέσω τῆς περίξ νυκτερινῆς ἡρεμίας διερμηνεύουσα τὸ κοινὸν αἶσθημα φιλοθρησκου λατρείας, τὸ ὅποιον κατεῖχε τοὺς πιστοὺς.

Φωναὶ διάφοροι, ζωηραὶ, δειλαὶ, ἀρμονικαὶ και δυσαρμονικαὶ, ρογχοῦδες και διαυγεῖς, πιστῶν και ἀπίστων, μεθυσμένων και παιδιῶν και γυναικῶν ἀνεκυκῶντο. παράγουσαι τὸν παράδοξον και δυσπεριγράπτως ἀόριστον ὑπόκωφον βόμβον, ὅστις ἠκούετο εἰς ἀποστάσεις ἐν τῆ σιγῇ τῆς νυκτός.

— Παναγία μου, κάμε ἔλεος! — προσήχετο ο Βενέδικτος.

Αὐτὴ ἡ ἐορτῆ, αὐτοὶ οἱ αἶνοι, ὄλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, μετὰ τὴν τόσην ἀπομόνωσιν και ἐρημίαν, τὸ ἄσμα κόρης τινὸς πλησίον του, ἤτις ἔψαλλε με περιπαθεσάτην φωνὴν τὴν προσευχὴν της, ἐπροκάλεσαν παιδικὴν χαράν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Βενέδικτου και τοῦ ἑκατονταπλασίαν τὰς δυνάμεις και τὴν ἐλπίδα.

Εὐρῆκε τὴν Κατερίναν εἰς τὸ πανηγύρι με τὸν Γκίγκη. Ἐχωρίσθησαν ἀμέσως.

— Μπᾶ ἦρθες; Οχ ἔπερπάτησες πολὺ! Ἦρθες στὴ χάρι τῆς Παναγίας ἔ; — εἶπεν ἡ σύζυγός του ἀστεiuουμένη.

Ο Βενέδικτος χωρὶς να δῶσῃ σημασίαν εἰς τὴν ὑποκρισίαν τῆς γυναικὸς ἐφάνη εὐχαριστημένος.

Ἦλθεν ἔπειτα τὸμήνομα εἰς τὴν ὀμῆγυριν τῆς ἐκκλησίας ὅτι ο ἐπιληπτικὸς Μαρτίνος θὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸν ναόν δια να λάβῃ θεραπείαν ἀπὸ τὴν Παναγίαν. Όλοι οἱ πιστοὶ ἔπρεπε να συντρέξουν εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῆς χάριτος τῆς Παρθένου ὑπὲρ τοῦ δυστυχχοῦς σεληνιαζόμενου.

Παρετάχθησαν ὄλοι εἰς διπλὴν γραμμὴν. Έπειτα ἤρχισαν να ψάλλον ὕμνους και δῆσεις, ἀσυναρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶδος ἐπικλήσεων και ἐπιφωνημάτων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἐγονάτισαν ὄλοι και στηρίζοντες τὸ μέτωπον εἰς τὸ ἔδαφος ἔλειχαν δια τῆς γλώσσης των τὸ δάπεδον, ἀνυψοῦντες ἐναλλάξ πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ βλέμμα τους ἐν ἐκστάσει... Τὴν ρυθμικὴν αὐτῶν κίνησιν ἐπανελάμβανον συνεχῶς μέχρις ὅτου αἷμα ἔτρεχεν ἐκ τῆς γλώσσης των ἀπὸ τὸ γλύψιμον τοῦ ἐδάφους! Τοιούτοτρόπως οἱ πιστοὶ ἠλπίζον ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ἡ θεία χάρις πρὸς ἱασιν τοῦ Μαρτίνου... Ὅ ἀσθενὲς ἔμενε παρὰ τὸν βωμόν τοῦ ναοῦ, μελαγχολικός, ἀπαίσιος, ἀφνωος, παρατηρῶν ἄλλοτε τὸ προσευχόμενον πλῆθος και ἄλλοτε τὰς εἰκόνας τοῦ βωμοῦ.

— Ἐλεος ἔλεος — ἐφώναζε γὰποισ με φωνὴν ἐπιβλητικὴν ἐκ τοῦ πλῆθους. — Ἐλεος — ἐπανάλαβεν ο Βενέδικτος. Ἐλεος και εἰς αὐτὸν ὅπως και εἰς τὸν Μαρτίνον, ἀντελήθη δὲ ὅτι ἡ Κατερίνα ἦτο ἐμπροσθέν του.

Οἱ πιστοὶ ἐξηκολούθουν με τὰς γλώσσας καθρημαγμένας να κάμουν τὴν κτηνώδη ρυθμικὴν των κίνησιν, κύπτοντες μέχρις ἐδάφους, τὸ ὅποιον ἔλειχον δια τῆς γλώσσης και ἀνυψοῦντες τὴν κεφαλὴν ἔπειτα πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς εἰκόνας. — Ἐλεος, — ἐπανάλαβεν ἡ φωνή — γυναικτήστε ὄλοι! Και ὄλοι ὑπήκουσαν, ἀγωνιῶντες εἰς τὸ να ἐπαναλάβουν ζωηρότερον τὰς ὑποκλίσεις των, συνοδευόντες αὐτὰς με ὕμνους και ἐπικλήσεις πρὸς χάριν τῆς Παναγίας.

Ο Μαρτίνος κατελήθη ὑπὸ βιασιότατου παροξυμοῦ, ἔσπαιρεν ἀπαισίως, με τὰ μάτια πεταγμένα ἐξω, φοβερός τὴν ὄψιν... Ο Βενέδικτος δὲν ἐπρόσθεεν εἰς τίποτε εἶχε προσηλωμένα τὰ μάτια του εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι διακρίνει κάτῃ στὰ μάτια της... Τὰ μάτια του προσηλώθησαν ἔπειτα αἰφινιδῶς εἰς τοὺς ὄμους τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει να κάμῃ μετάνοιες... Ἀ! τί πῶς ἐχύθη μέσα στὴν ψυχὴν τοῦ Βενέδικτου!

— Τὸ θαῦμα — ἐφώναζε δυνατὰ! — Τὸ θαῦμα — ἐπανάλαβε τὸ πλῆθος. Έπειτα σφίγγων με τὰ χέρια του τὸ κεφάλῃ ο Βενέδικτος ἐπροσπάθησε να σκεφθῆ.

Ἦτο ἕνας δειλὸς και κακός, διότι δὲν τὴν ἐσκότωσεν. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀστραπιαῖον συμπέρασμα τῆς θολωμένης διανοίας του. Ἦτο δειλὸς και πρόστυχος! Ἐπρεπε να να τὴν σκοτώσῃ και να μὴ τὴν ἀφήσῃ να ζῆσῃ... αὐτὴν τὴν ἀμαρτωλὴν. — Ἐλεος! ἐφώναζε τὸ πλῆθος ὡσάν να ἤθελε να λάβῃ δια τῆς βίας ἐκ μέρους των Ἁγίων τὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως τοῦ Μαρτίνου. Και ο Βενέδικτος ἠσθάνθη ὄλον τὸ θάρρος στὴν ψυχὴν του. Αὐτὸς ἦο δειλὸς μέχρι τοῦδε ἠσθάνθη τὴν δυνάμιν ὄλην να φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον τὸ ὅποιον συνελάμβανεν ἐν τῆ κρισίμῳ ἐκείνῃ στιγμή τῷ γενικῷ παροξυμοῦ ἡ σκοτισμένη διανοιά του.

Παρετήρησε καλὰ τὸν λαμόν τῆς Κατερίνας ἐκ τῶν ὀπισθεν, ὅπως ἦτο αὐτὴ σκυμμένη εἰς προσευχὴν ἐζήτασε καλὰ τὴν γραμμὴν τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἔρριψε μίαν φευγαλέαν ματιάν πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μαχαίρι του και δι' ἐνὸς κτυπήματος εἰς τὴν

ρίζαν τοῦ κρανίου, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς σπονδυλικῆς στήλης συνεπλήρωσε τὸ ἔργον... Η Κατερίνα ἔπεσε χωρὶς να ἐκβάλῃ οὔτε τὴν κραμικὴν κραυγὴν. Αὐτὸς τὸν αντήριον ἔρρηξε φοβεράν, ρογχοῦδῃ φωνῇ, ὡσεὶ ἀντανκλῶν τὸν πόνον τῆς φονευθεῖσῆς ἀστραπιαίας, φωνὴν θριαμβοῦ και νίκης, φωνὴν προκλητικῶς καθ' ὄλου τοῦ πλῆθους, ὄρθιος, ἐπιβλητικός, ἐπίσημος, ὅπως οὐδέποτε ἐφάνη ο Βενέδικτος.

— Ο Βενέδικτος ἐσκότωσε τὴν Κατερίνα! ἀνεκράζε κάποιος.

Τὸ πλῆθος δὲν ἐδεῖξε κανένα θαυμασμόν και οὔτε ἐσχολίασε τὸ γεγονός. Μετ'όλίγον οἱ χωροφύλακες εἰσῆλθον εἰς τὸν ναόν δια να συλλάβουν τὸν Βενέδικτον...

Aristide Manassero

κ. Κοῦμῶν Π. Θανάμιν, Πάτρας. — Θὰ δημοσιεύῃ. κ. Γ. Μαδοῦραν, ἐνταῦθα. — Μόλις γέως εἶδμεν τὴν ἐστὶν παραμυθίαν σήμερόν σας. Βεβαίως θὰ δημοσιεύοι. Μπερτόλδον Ρετόδιων, Ἁγυιῶν. — Τὸ αὐτὸν τὸ βλέπετε σήμερον. Ἀμφοκιωτὶδα Αἶγαν, Ἐνταῦθα. — Λίαν προσεγγίως θὰ ἴητε σπουδαίας καινοτομίας. Πισομειναιτε όλίγον. Σῆς συνιστώμεν ὅπως τὰ χειρόγραφα τὰ ὁποία μὰς στέλλετε να μὴ τὰ γράφετε και ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸ ἕν. κ. Γ. Παπαχαρζὶν, Πάτρας. — Δὲν γὰ ἐλάθουεν και να μὰς τὰ στείλατε. Πάλιν ἀναδημοσιεύοιμεν τὸ τεμάχιον τῆς πρὸς ἡμᾶς ἑρωτικῆς ἐπιστολῆς σας δι' ὅ σῆς εὐχαριστοῦμαι. Το πολυφίλητον Α.Ο.Δ.Ο. ἐνταῦθα καιτὴ τὸ ἐντὸν ἰσημερῖον τῶν οἰκογενειῶν διὰ τὴν ἔξοχον ἔλην, ἦν περιεγῆ, δι' ἂσπερ και δικαίως θρωσῆται και εἰς τὸ ἄριστον περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι και ἡμα τῆ ἀφίξει του γίνεται ἀνάγκαστον. κ. Λόμπρον Καλογοραϊν, Πειραιᾶ. — Ἐπράϊον και αὐτὸ πού μὰς στείλατε, ἀλλὰ ἕνα τριόττον ἐδημοσιεύῃ προπέρυσι εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο. Στείλατέ μας λοιπὸν ἄλλα. κ. Ε. Τζωρτζάκιν, Γύθειον. — Σῆς τὰ στείλομεν. Ὅτε και ἡμεῖς δὲν μποροῦμε να ἐνοήσωμε τί συμβαίνει. κ. Ἰωάν. Παπαχρηστόπουλον, Κέρκυραν. — Βλέπετε τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὸ «Σαλόνι». Να δοῦμε τί θ' ἀπαντήσῃ τώρα ο Κουκουβῖνος εἰς τὰς λύσεις. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα κολλητικὰ μὰς γράφετε. κ. Ζ. Κροῦπ, Θήδας. — Δὲν μὰς ἀπαντήσατε ἀκόμη, διατί; κ. Π. Κ., Κωνσταντινουπόλιν. — Δημοσιεύοιμεν δια τὸν περὶ ἔργον τὸ εἰς τὸν «Ταχυδρόμον» τῆς Κων)πόλεως δημοσιεύθη εἰς ἀρξίαν γλώσσαν συγγρολήριον δια τοὺς ἀραβῶνας τοῦ κ. Ἁλ. Πιάλογου. Τὸ φίλον Ἄλεξάνδρον Πιάλογου. Ἐπὶ τῆ εὐχαριῶ των ἀραβῶνων αὐτοῦ Ἀλκιμόν ἦτο ἔπαι κατ' αἶσαν Πανυοὴ μῦλ' αἶμα λίσσοι ἔλεν Ἴερὸν ἦμα, φίλοι, ἰσομοί, ἐμοσθ Ἀλεξάνδρου, ὅς τε φαῖδροσ ὀμμασ Ἀλέην ἀπ' οὐρανὸ ἀστεροεισ Ὅνδε ὀμοῦνδε νύμφην περιεβάλλε Γάννται δὲ φρονία γεννητοῖς τε Διπαιοὶ ὄλλεες τ' ἐταῖροι ἔσθλοὶ. Θῆλε και μάλα χαῖρος ἔστω δ' Ὕμιν δῶρημα θυμῆρες τόδε. ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο. Ο Μπερτόλδος γνωρίζε εἰς τὸν Μπερτόλδιον (Γ.Ν.Μ.) ὅτι ἂν αὐτὸς εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του, ὅχι μόνον φουσανέλλες θὰ ἔβαζεν, ἀλλὰ και γκέμικα, και τὸν συμβουλεῖ να κυττάξῃ τὴ δουλειά του, ἂς εἶνε και ἔτσι. Ο κ. Ι. Παπαχρηστόπουλος ὡς ἐξῆς λύει τὸ περὶ αὐτῶν αἵνιγμα τοῦ Κουκουβῖνος: Τὰ ὑπὸ τοῦ Χαντζῆ προετοιμασθέντα αὐτὰ δια τοὺς κλητήρους, ἔλλειψεν ἄλλου φαγητοῦ ἦσαν 81 τὸν ἀσθῆμόν. Ἐκ τούτων ἔφαγεν ο ἄ κλητῆρὸς τὸ εἰς αὐτὸν ἀναλογοῦν τρέπον τοῦ ὄλου ἦτο 27. Ἐκ τῶν ἐναπομεινάντων 54 ἔφαγεν ο β' τὸ τρίτον ἦτο 18. Ἐκ δὲ τῶν ἐναπομεινάντων 36 ἔφαγεν ο γ' τὸ τρίτον ἦτο 12. Ἐμεῖναν δὲ τέλος 24 ἄπερ ἐξ ἴσου διμοιροῦσθησαν ἐπανελόντες. Ὅστε ο ἄ ἔφαγε 35 ο β' 26 και ο γ' 20, λογιζόμενος και τῶν 8 ἄπερ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν ἐκ τῶν ἄπομεινάντων 24. ΣΗΜ. Α.Ο.Δ.Ο. Ἐνας ἀνθρώπος ἔφαγε 27 αὐτὰ! Οὗτε Μίλων ο Κρωτιωτὴς να ἦτο. Ἐπίσης ο ἴδιος λύει ὅπως ο Ζ. Κροῦπ τὸ πῶν συζύγων και τοῦ λύκου. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντᾷ ὅτι ο «ὄλιθος ο μὴ ἔχων συνείδησιν τῆς ὀλιθιότητός του» εἶνε τὸ «βρέφος» ἐπίσης «αποστεινῆσαι ἀκτινες» εἶνε αἱ ἀκτινες των τροχῶν των ἄμαζων και εἰς τὸ «ποῖος λύκος δὲν ἔφαγε ποτὲ ζῶν» ἀπαντᾷ: τὸ «γνωστὸν ὀμόνυμον ἄνθος ἢ φυτὸν τὸ καταστρέφον τὰ σιτηρά».